

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΕΚΔΙΔΟΜΕΝΟΝ ΚΑΤΑ ΚΥΡΙΑΚΗΝ ΚΑΙ ΠΕΜΠΤΗΝ

ΓΡΑΦΕΙΟΝ

5. Ὁδὸς Πατησίων ἀριθ. 5.

Αἱ συνδρομαὶ ἀποστέλλονται ἀπ' εὐθείας εἰς Ἀθήνας διὰ γραμματοσήμου, χαρτονομισμάτων, χρυσοῦ κ.τ.λ.

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

Μαρίου Οἰσοῦρ : Ἡ ΚΟΜΗΣΣΑ ΑΡΤΕΜΙΣ, (μετὰ εἰκόνων). μετάφρασις ** Τ. (συνέχεια). — Μανουὴλ Γορζαλές : Ἡ ΕΡΩΜΕΝΗ ΤΟΥ ΒΑΣΙΛΕΩΣ, (ἐκ τοῦ Ἰσπανικοῦ), μετάφρ. Σ. ** (συνέχεια). — Λάμπρου Ἐρνάλῃ : ΡΟΖΙΝΑ Ἡ ΑΝΘΟΠΩΛΙΣ (συνέχεια).

ΕΤΗΣΙΑ ΣΥΝΔΡΟΜΗ

προληρησεία

Ἐν Ἀθήναις φρ. 8 ταῖς ἐπαρχίαις 8,50
ἐν τῶν ἐξωτερικῶν φρ. χρυσῶ 15.
Ἐν Ῥωσίᾳ ρούβλια 6.

— Ἐμβᾶτε μέσα, κύριε Ἀνδρέα, (σελ. 532).

ΜΑΡΙΟΥ ΟΥΣΣΟΥΡ

Ἡ ΚΟΜΗΣΣΑ ΑΡΤΕΜΙΣ

[Συνέχεια].

Ἡ Ἰωάννα, ἥτις εἶχε διέλθει τὴν νεότητά της εἰς τὴν ὑπηρεσίαν τῆς μητρὸς μου, μ' εἶχε πολλάκις χορεύσει εἰς τὰ γόνατά της καὶ με ἀποκοιμίσαι εἰς τὰς ἀγκάλας της. Ἐντὸς τῆς οἰκίας τῶν δύο ἐκείνων ἀρχαίων καὶ εἰλικρινῶν ὑπηρετῶν

μου ἐνόμιζον ὅτι ἀνέπνεον τὸ ἀρωμα τῆς παιδικῆς μου ἡλικίας· ἡ δὲ ἀδολος καὶ εὐφρόσυτος αὐτῶν ὑποδεξιῶσι ἀφύπνισε τὰς ἀρχαίας ἐκείνας παιδικὰς μου ἀναμνήσεις καὶ ἐνόμιζον ὅτι ἐβλεπον ἐνώπιόν μου τοὺς πύργους τοῦ Ὀρμπάχ, τὴν μητέρα μου καὶ τὴν Ἀρτεμιν, τὴν ἀναδοχόν μου, κρατοῦσαν με ἐκ τῆς χειρὸς καὶ τρέχουσαν μετ' ἐμοῦ ἀναμέσον τῶν λειμῶνων καὶ τῶν δασῶν· αἱ γλυκεῖαι καὶ ζωηραὶ αὐταὶ ἀναμνήσεις τοῦ παρελθόντος, ἀναμιγνύμεναι μετὰ τῶν θυμηδῶν ἐκστάσεων τοῦ παρόν-

τος, ἠνοῦντο εἰς ἐνιατὸν τι σημεῖον, τὸ ὁποῖον καλεῖται ἔρωσ!
Ἀπεχαιρέτισα τοὺς ἀρχαίους μου φίλους, ὑποσχεθεὶς εἰς αὐτοὺς ὅτι θὰ ἐπανέλθω ἐντὸς ὀλίγου, καὶ ἐπανέλαβον τὴν ὁδοπορίαν μου. Βαδίζων, ἐσκέφθην νὰ ἐπισκεφθῶ τὴν καλύβην ἐκείνην, ὅπου, χθὲς ἔτι, πλησίον τῆς Ἀρτέμιδος εὐρισκόμενος, εἶχον αἰσθανθῆ τσαούτας συγκινήσεις. Ἡμην πλησίον τοῦ ἀδένδρου μέρους τοῦ δάσους καὶ ἠτοιμαζόμεν νὰ εἰσέλθω εἰς τὴν ἱερὰν δι' ἐμὲ καλύβην, ὅτε αἰφνης εἶδον

ἀνθρωπὸν τινα ἰστάμενον ἐπὶ τῆς θύρας καὶ δύο ἄλλους ἐντὸς αὐτῆς. Ἐνόμισα ὅτι ἦτο λαθρεμπόροι τινες καὶ, δυσαρεστηθεὶς ἐπὶ τῇ κακῇ ταύτῃ συγκυρίᾳ, ἤτοιμαζόμεν νὰ ἐξακολουθήσω τὸν δρόμον μου, ὅτε φωνή τις μ' ἐκάλεσεν ὀνομαστί· ἐστράφην καὶ εἶδον τὸν Βασιτιανόν, ξέπυνον καὶ ἀγαθὸν νέον, ὁ ὅποιος μὲ ἠγάπα ὑπερβαλλόντως, διότι εἶχόν ποτε συνδράμει τὴν μητέρα του, ἣτις ἠσθένησεν, ἀπόντος αὐτοῦ.

— Ἐμβάτε μέσα, κύριε Ἀνδρέα, μοι εἶπε, καὶ καθήσατε εἰς ἐκείνην τὴν γωνίαν.

Ἐκαθήσα σιωπῶν· περὶ δ' ἐμοῦ ἦσαν τοποθετημένα διάφορα μεγάλα δέματα, τὰ ὅποια ἀνέπεμπον ὀξεῖαν ὀσμὴν καπνοῦ. Οἱ κάτοικοι τῶν μεθωρίων ἐκείνων χωρίων, ἐναντίον τῶν αὐστηρῶν νόμων τοῦ κράτους, ἐξήσκουν ἀφόβως τὸ ἐπάγγελμα τοῦ λαθρεμποροῦ· τοσοῦτον δὲ εἶνε συνειθισμένοι εἰς τὸ ἐπικίνδυνον τοῦτο ἐπάγγελμα, ὥστε οὐδεὶς ποτε ἐξ αὐτῶν δυσπιστεῖ πρὸς τὸν γείτονά του. Εἰς τὰ μέρη ἐκεῖνα ἡ λαθρεμπορία εἶνε κοινή.

— Μὰ τὴν πίστιν μου! κύρ Ἀνδρέα, υπέλαβεν ὁ Βασιτιανός, δὲν εἶνε μία ὥρα ποῦ ὠμιλοῦσαμε γιὰ σὰς. . . Ἐχομεν σιγὰρα πρώτης ποιότητος.

— Τέλος πάντων βλέπω ὅτι δὲν θα λησμονήσης ποτὲ τὸ ἀρχαῖόν σου ἐπάγγελμα! . . . Πρόσεξον καλῶς, Βασιτιανέ, μὴ σε συλλάβωσι. . .

— Μπα! δὲν ντρέπεσθε!

Οὕτω δὲ λέγων, ἔπαιζε μηχανικῶς μετὰ τινος ἀθύρματος, ὅπερ ἦτο ἀνηρητημένον ἔκ τινος ἀλύσεως, καὶ τὸ ὅποῖον ἀπέσπασε τὴν προσοχὴν μου.

Αἰφνης οἱ ὀφθαλμοί μου προσηλώθησαν ἐπ' αὐτοῦ.

— Αὐτό, μοι εἶπεν, εἶνε εὔρημα. . . Τὸ εὔρηκα με πρό ὀλίγου 'ς αὐταῖς ταῖς θημωνιαῖς τοῦ ἀχύρου.

Ἀνεγνώρισα πάραυτα τὸ μικρὸν ἐκεῖνο χρυσοῦν περιάπτου, τὸ ὅποῖον ἡ ἀνάδοχος μου ἔφερε συχνάκις εἰς τὸν λαιμόν. Οὐχ ἦττον ἀπέφυγον νὰ ὁμολογήσω ὅτι ἦτο τῆς ἀναδόχου μου, καθόσον ἐγνώριζον καλῶς ὅτι ὁ Βασιτιανός θὰ ἐπροθυμοποιεῖτο νὰ φέρῃ αὐτὸ μόνος εἰς τὴν κόμησσαν Ἄρτεμιν.

— Δὲν ἠξέρω πόσον ἀξίζει, υπέλαβεν, ἀπ' αὐτὸ ὅμως ἔχομε μερικτὸ καὶ οἱ τρεῖς. Θὰ υπάγω ὅμως ἀμέσως εἰς τὸ Μονθερμὲ νὰ ἰδῶ πόσον θὰ μοῦ δώσῃ ὁ γέρω-Ἀβραάμ. . . Ἐ, λοιπὸν γειά σας! ἐξηκολούθησεν ἀποταθεὶς πρὸς τοὺς συντρόφους του, σεῖς νὰ με περιμένετε ἐδῶ. . .

— Εἶσαι διὰ τὸ Μωφέρ; τῷ εἶπον.

— Ναί, κύρ Ἀνδρέα, ἂν θέλετε νὰ πάμε μαζῆ, εἰς τὰς διαταγὰς σας· ἡ νύχτα θὰ μὰς πλακώσῃ εἰς τὸν δρόμον.

Ἐδέχθη τὴν πρότασιν του καὶ ἀνεχωρήσαμεν.

— Εἶνε πολὺ ὠραῖον αὐτὸ τὸ εὔρημά σου, τῷ εἶπον μετὰ ἑνὸς τετάρτου συνεχῆ ὁδοιπορίαν.

— Ἄν σ' ἀρέσῃ, κύρ Ἀνδρέα, εἰμπορεῖς νὰ τὸ πάρῃς καὶ δός μου ὅ,τι θέλεις

γιὰ τοὺς συντρόφους μου. Ὁ ἐβραῖος θὰ μοῦ τὸ πάρῃ γιὰ τίποτε, εἶμαι βέβαιος! . . .

Πάραυτα συνεφώνησα περὶ τῆς τιμῆς τοῦ περιάπτου καὶ ἐγενόμην κάτοχος αὐτοῦ.

— Ἰδοὺ ποῦ ἐγλύτωσα καὶ τὸν δρόμον, μοι εἶπε περιχαρῶς ὁ Βασιτιανός. Ἀπόψε θὰ μείνω εἰς τὸ Μωφέρ καὶ θὰ ἰδῶ καὶ τὴν Κατερίναν.

— Λοιπὸν ἐξακολουθεῖς πάντοτε νὰ τὴν ἐργολαβῆς; τὸν ἠρώτησα μεταχειρισθεὶς τὴν φράσιν τῆς ἐποχῆς.

— Διάβολο! πάντοτε καὶ πάντοτε.

— Πρόσεχε διὰ τὸν κόμητα! . . . Ἡ-ξέυρεις ὅτι εἶνε πολὺ αὐστηρὸς εἰς αὐτά. . . Ἡκουσα νὰ λέγουν ὅτι πολλάκις σὲ εἶδον εἰς τὸν περιβόλον· ἂν σὲ ἀνακαλύψῃ δυστυχία σου!

— Ὡ! δὲν ἔπρε ἀκόμη μυρωδιὰ γιὰ νὰ μὲ πιάσῃ. . . Καὶ ἔπειτα νὰ σοῦ πῶ, ἔχουσι τὴν γῆραισιν οἱ φύλακες! . . .

Τὴν ἐπαύριον κατέβην εἰς τὸν κῆπον πρὸ τῆς συνήθους ὥρας. Καθ' ἐκάστην τακτικῶς ἡ ἀνάδοχος μου, μόλις ἠγειροτο τῆς κλίνης, κατήρχετο καὶ αὐτὴ εἰς τοὺς ἀνθῶνάς της, ἐγὼ δὲ τὴν ἐβοήθουν εἰς τὸ νὰ συλλέγῃ τὰ ὠραιότερα ἀνθη, τὰ ὅποια ἦσαν προωρισμένα διὰ τὰ ἀνθοδοχεῖα τῶν δωματίων της.

Ἐλπίζων ὅτι καὶ κατ' ἐκείνην τὴν ἡμέραν θὰ κατείρχετο, ἐπερίμενα αὐτὴν ἀνήσυχος καὶ τεταραγμένος, ἐπιθυμῶν, ἀλλὰ καὶ συγχρόνως φοβούμενος τὴν ἔλευσίν της· ἔτρεμον μῆπως ἄκων προδώσω τὴν συγκίνησιν, ἡ ὅποια κατεῖχε τὴν καρδίαν μου. . . ἀλλ' εἰς μάτην ἐπερίμενα. Ὁ κώδων τοῦ προγεύματος ἐσήμανε καὶ ἡ ἀνάδοχος μου δὲν εἶχε ποσῶς φανῆ.

— Ἄ! ἤλθες λοιπὸν, ἀνέκραξεν ὁ κηδεμῶν μου μόλις εἰσῆλθον εἰς τὸ ἐστιατήριον· εὐγνωμονῶ πολὺ διὰ τὴν καλὴν σου συντροφίαν.

Δὲν ἔδωκα ἀπάντησιν εἰς τοὺς εἰρωνας λόγους του· ἀλλ' ἔριψα τὸ βλέμμα ἐπὶ τῆς τραπέζης καὶ εἶδον μετὰ κρυφίας χαρᾶς ὅτι ὑπῆρχε θέσις καὶ διὰ τὴν Ἄρτεμιν. Κατὰ τὴν αὐτὴν δὲ στιγμὴν ἡ θύρα ἠνεῶχθη καὶ εἰσῆλθεν ἡ ἀνάδοχος μου, πρὸς ἣν ἔτρεξα, ἵνα τὴν προὔπαντήσω· μοι ἔτεινε προσηνῶς τὴν χεῖρα, ἐγὼ δὲ ἔμεινα ἐμβρόντητος ἐνώπιόν της.

Κατ' ἔθος παιδικόν, ἐκάστην πρωτὴν, ὅτε συνητῶμεθα, καὶ ἐκάστην ἐσπέραν, ὅτε ἀπεχωρίζομεθα, ἐκείνη μὲν μοι ἔτεινε τὴν χεῖρα μειδιάσῃ, ἐγὼ δὲ ἠσπαζόμεν αὐτήν. Κατ' ἐκείνην τὴν ἡμέραν δὲν ἐτόλμησα ν' ἀσπασθῶ τὴν χεῖρά της.

Ἀναμφιβόλως τὴν ἔλλειψίν μου ταύτην θ' ἀπέδωκεν ἡ Ἄρτεμις εἰς τὴν σύγχυσιν, ὑπὸ τῆς ὁποίας εἶχον καταληφθῆ διὰ τὸ θλιβερόν συμβάν, τοῦ ὁποίου ἐγὼ ἤμην ὁ αἰτίας. Αἰφνης ἠγείρε τὴν χεῖρά της μετὰ θελητικῶν μειδιάσματος, ἠγγίσειεν αὐτὴν χαριέντως ἐπὶ τῶν χειλέων μου, καὶ εἶτα, ἀφοῦ μ' ἐρράπισεν ἐλαφρῶς ἢ μάλλον μ' ἐθώπευσεν ἐπὶ τῆς παρειᾶς, διῆλθεν ἐνώπιόν μου μειδιάσῃ καὶ ὑπερήφανος.

Δὲν ἦτο δυνατόν νὰ μὴ ἐρυθριάσω· οὐδὲν ἦσον, ἐφ' ὅσον ἐδυνήθη προεσποίη-

θην ἀταραξίαν, ὅπως ἀποκρύψω τὴν συγκίνησιν τῆς καρδίας μου. Ἡσθάνουην κατακλιθὲν τὰ στῆθη μου τὸ ἀπολεσθὲν περιάπτου τῆς Ἄρτεμιδος, τὸ ὅποῖον εἶχον προσδέσει μεθ' ἑνὸς ἑτέρου περιάπτου τῆς Παναγίας, τὸ ὅποῖον μ' εἶχε δωρήσει ἡ μήτηρ μου. Ἀμφότερα ταῦτα ἐφύλαττον μετὰ θρησκευτικῆς εὐλαβείας κεκοιμημένα ἐντὸς τοῦ στῆθους μου.

— Ἀνδρέα, μοι εἶπεν ἡ ἀνάδοχος μου, πῶς ἐπέρασες χθές;

— Ἡσυχώτατος, οὐδὲ κἂν ἐτάραχθη διὰ σέ, εἶπεν ὁ κηδεμῶν μου.

Δὲν ἐλυπήθη ποσῶς διὰ τὴν ἀνόητον ταύτην ἀστείότητα τοῦ συζύγου τῆς ἀναδόχου μου· ἠρέστην μόνον νὰ μειδιάσω περιφρονητικῶς, διότι εἶχον πεποιθήσιν τί ἐσκέπτετο περὶ ἐμοῦ ἡ ἀνάδοχος μου.

— Μετέβην καὶ εἶδον τὸν Σίμωνά, ἀπῆντησα.

— Πραγματικῶς ἦτο ὠραία περίστασις διὰ νὰ διασκεδάσης, υπέλαβεν ὁ κύριος Δὲ Μωφέρ.

— Μοι εἶπεν ἡ Αἰκατερίνη ὅτι ἠρώτησες αὐτὴν δις περὶ τῆς υγείας μου· σ' εὐχαριστῶ πολὺ, φίλε μου, προσέθηκεν ἡ Ἄρτεμις.

Κατ' ἐκείνην τὴν στιγμὴν εἰσῆλθεν ὁ κύριος Πλακίδας—ὁ ἐπιστάτης τοῦ κόμητος. — Ἐχάρην μεγάλως διὰ τὴν ἀφίξιν αὐτοῦ, διότι ὁ κηδεμῶν μου θὰ ἐτρέπετο εἰς ἄλλας ὀμιλίαις καὶ οὕτω θὰ ἐλάμβανον καιρὸν νὰ ὀμιλήσω κατ' ἰδίαν μετὰ τῆς ἀναδόχου μου.

— Βλέπω εὐχαρίστως, μοι εἶπεν ὁ ἐπιστάτης τοῦ κηδεμόνος μου, ὅτι ὁ κύριος βαρῶνος εἶνε ἐντελῶς καλὰ σήμερον.

— Δὲν ἤμην ἀσθενής· ἐγὼ, κύριε, τῷ ἀπῆντησα ξηρῶς, ἀλλ' ἡ κυρία κόμησσα.

Τὸ πρόσωπον τοῦ κυρίου Πλακίδα συνωφρῶθη παραδόξως καὶ ἐμειδίασε κακεντρέχῶς. Δὲν ἠγάπων ποσῶς τὸν ὑπουλον καὶ πονηρὸν τοῦτον Νυρμανδόν, εἰς τὸ πρόσωπον τοῦ ὁποίου ἐβλέπε τίς ἀποτετυπωμένην τὴν πανουργίαν καὶ τὴν κακεντρέχειαν. Ἦτο ἀφωσιωμένος ψυχῇ τε καὶ σώματι εἰς τὸν κηδεμόνα μου καὶ διὰ τοῦτο ἀκριβῶς ἐβδελυσσόμεν αὐτόν. Τὸν ἐπωνόμαζον δὲ *Τριστάνον Ἐρημίτην*.

Μετὰ τὸ τέλος τοῦ προγεύματος ὁ κόμης διέκυψε τὴν μετὰ τοῦ Πλακίδα συνομιλίαν του καὶ εἶπεν εἰς τὴν ἀναδοχόν μου.

— Θὰ μείνης εἰς τὴν οἰκίαν καὶ σήμερον, ἀγαπητῇ μου;

— Ὅχι· σκοπεῖω νὰ μεταβῶ εἰς τὴν ἐκκλησίαν, ὅπου θὰ γίνῃ σήμερον ὁ γάμος τῆς Δωροθέας. Ὁ Ἀνδρέας θὰ με συνοδεύσῃ. Δὲν εἶνε ὀρθόν νὰ μὴ παρευρεθῇ τις ἐξ ἡμῶν εἰς τὰς χαρὰς τῶν ἀνθρώπων μας.

— Ἄ! νομίζετε λοιπὸν ὅτι θὰ μὰς εὐγνωμονοῦν διὰ τοῦτο αἰωνίως! εἶπεν εἰρωνικῶς.

— Βεβαίως, κύριε, ἀπῆντησεν ἡ Ἄρτεμις μετὰ τόνου, ἐμφαίνοντος ἀγανάκτησιν, καὶ τὸν ὅποῖον ὁ σύζυγός της συνείθισε νὰ σέβηται.

Μετὰ τοῦτο, ἐξήλθομεν ἀμφότεροι, ἐγὼ καὶ ἡ ἀνάδοχος μου, καὶ διηυθύνθημεν φαῖδροι καὶ χαρῶποι πρὸς τὸ χωρίον. Ἡ

Ἄρτεμις ἦτο εἰσέτι ἀδύνατος· ἐβάδιζεν ἐρειδομένη ἐπὶ τοῦ βραχίονός μου, ἡ δὲ ὠχρότης τοῦ προσώπου της μοὶ ἀνεμίμνησκε συμβάν, ἕνεκα τοῦ ὁποῖου τοσοῦτον ὑπέφερε, καὶ τοῦ ὁποῖου ἐγὼ μόνος ἤμην ὁ αἴτιος.

— Ἀγαπητὴ μου ἀνάδοχος! τῆ εἶπον, πόσον λυποῦμαι νὰ σε βλέπω πάσχουσαν ἐξ αἰτίαις μου!

— Σωπῆ! μὲ διέκοφεν αἶφνης, ἄς μὴ ὁμιλῶμεν πλέον περὶ τούτου... Ἄ! ἰδὲ τὴ ὠραία ἐορτὴ!

Ὅλον τὸ χωρίον ἦτο ἐν χαρᾷ, ἥτις, κατ' ἔθος τῶν τόπων ἐκείνων, ἔμελλε νὰ διαρκῆσῃ ἐπὶ ὀκτὼ ἡμέρας. Ὁ γέρω-Δελοῦδος, ἐκμισθωτὴς τοῦ κόμητος, ἦτο ἐκ τῶν πλουσιωτέρων τοῦ χωρίου καὶ, ὅπως συμβαίνει σχεδὸν πάντοτε εἰς τὰ χωρία, ἐσυγγένευε μεθ' ὄλων τῶν συγχωριτῶν του. Ἐξ ὄλων τῶν πέριξ χωρίων εἶχον συναθροισθῆ αἱ καλλίτεροι οἰκογένειαι, σπεύσασαι προθύμως εἰς τὴν φιλόφρονα πρόσκλησιν τοῦ γέρω-Δελοῦδα. Ἡ πρό τῆς ἐκκλησίας τοῦ χωρίου πλατεῖα οὐδέποτε ἠτύχησε νὰ ἴδῃ τοσαύτην συρροὴν πλήθους, τὰ δὲ ἀμοιβαῖα τῶν γυναικῶν φιλήματα ἀντήχουν εἰς τὸν αἰθέρα καὶ ἀνεμίγνυντο μετὰ τοῦ ἄσματος τῶν πτηνῶν.

Μόλις ἐφθασεν ἡ κόμησσα, ὁ Δελοῦδος ἔτρεξεν εἰς τὰ προπύλαια τοῦ ναοῦ μετὰ τῆς θυγατρὸς του καὶ τοῦ μέλλοντος γαμβροῦ του, ὅστις ἦτο νέος συμπαιθεὺς καὶ νοήμονος ἐξωστρικοῦ καὶ τοῦ ὁποῖου ἡ φυσιογνωμία ἐμαρτύρει ὅτι εἶχε λάβει ὄλων ἀγροτικῆν ἀνατροφὴν· οὐχ ἦττον ἐχαιρέτισεν ἀφελῶς, ἀλλὰ μετὰ χάριτος τὴν κόμησσαν καὶ παρουσίασεν εἰς αὐτὴν τὴν γρατῆν μητέρα του, ἥτις ἠρείδετο ὑπερηφάνως ἐπὶ τοῦ βραχίονός του καὶ ἐμειδιά διὰ τὴν χαρὰν ταύτην τοῦ υἱοῦ της, τοῦ ὁποῖου οἱ ὀφθαλμοὶ κατ' ἐκείνην τὴν στιγμήν ἐπληρώθησαν δακρῶν ἐκ χαρᾶς. Ἡ ἀνάδοχος μου, συγκινηθεῖσα, ἔτεινε τὴν χεῖρα πρὸς τὸν υἱὸν καὶ ἠσπάσθη τὴν μητέρα.

Ἡ δὲ ὠραία Δωροθέα ἦτο καταπόρφυρος ἐκ τῆς χαρᾶς της.

Ἡ εὐτυχία τῶν δύο τούτων νεκρῶν καρδιῶν, αἵτινες ἠγαπῶντο διὰ τοῦ ἀθῶου ἐκείνου καὶ ἀδόλου ἔρωτος, καθιστῶντος εὐτυχεῖς τὰς οἰκογενεῖαι, μὲ κατεγοήτευσε καὶ μοὶ ἀπέσπασε τὰ δάκρυα. Καὶ ἐγὼ ἐπίσης ἠγάπων, ἀλλ' ὁ ἔρωσ μου δὲν ἦτο ἄλλο τι εἰμὴ ἀπλοῦν ὄνειρον.

Ἐξερχόμενοι ἐκ τῆς ἐκκλησίας, συνηντήσαμεν χωρικὴν τινὰ, πεντηκοντούτιδα περιπού, ἥτις ἐγνώρισε μικρὰν τὴν Ἄρτεμιν καὶ ἡ ὁποία ἔσπευσε νὰ τὴν χαιρετίσῃ.

— Ἄ! κυρία κόμησσα! ἀνέκραξε, ποῦ εἶνε ἐκεῖνος ὁ καιρὸς, ὅπου ἐτρέχετε εἰς τοὺς ἀγρούς καὶ τὰ δάση; Ἡ κόρη μου μοὶ τὰ ἐνθυμίζει καμμικὰ φορὰ... Καὶ ὁ μικρὸς σας;... Εἶνε πάντοτε καλά;

— Ποῖος μικρὸς;

— Ὁ βαπτιστικὸς σας, τὸν ὁποῖον ἐφέρετε κἄποτε κ' ἔπινε τὸ γάλα.

— Ἄ! ὁ μικρὸς μου... ἰδοὺ τον, εἶπεν ἡ Ἄρτεμις δεικνύουσα ἐμέ.

— Ἄχ! κύριε!... αὐτὸς ὁ κύριος;... Πόσον ὁμοιάζει τοῦ συζύγου σας!...

— Εὐχαριστῶ. ἀπήντησε μειδιῶσα ἡ κόμησσα, φίλησε ἐκ μέρους μου τὴν κόρην σου, ἀφοῦ δὲν μ' ἐλησμόνησεν ἀκόμη... Ἐμπρός, προσέθηκε περιχαρῶς, ἀπαταθεῖσα πρὸς ἐμέ, βάδιζε, κύριε σύζυγέ μου!

Καὶ ἐπανήλθομεν φαιδροὶ καὶ μειδιῶντες εἰς τὴν οἰκίαν μας συνδιαλεγόμενοι περὶ τοῦ προσφιλοῦς εἰς ἐμὲ ἀντικειμένου, περὶ τοῦ ἀγνοῦ καὶ ἀθῶου ἔρωτος τῶν δύο νεονύμφων, ὅστις τοσοῦτον μὲ εἶχε καταγοητεύσει.

Καθ' ὁδὸν συνηντήσαμεν ἀμαζῶν τινὰ, ἐρ' ἥς ἐπέβαινε ὠραία καὶ δροσερὰ χωρική, τὴν ὁποῖαν ἐγνώριζον καὶ ἐχαιρέτησα.

— Πονηρὴ! μοὶ εἶπεν ἡ Ἄρτεμις, σὲ εἰδοποιῶ ὅτι εἶμαι ζηλότυπος... Δὲν θέλω νὰ μειδιάς πρὸς τὰς νέας.

— Ὅπως καὶ ἐγὼ δὲν θέλω νὰ μειδιάς πρὸς τὸν σύζυγόν σου! τῆ ἀπήντησα μετὰ φωνῆς συγκεκλιμένης.

Γ

Παρήλθον ἕκτοτε ἐβδομάδες τινές. Ἡ ζωὴ μου διέερε τοσοῦτον γλυκεῖα πλησιον τῆς Ἀρτέμιδος, ὥστε δὲν δυσχεροῦμαι πλέον διὰ τὸν δεσποτικὸν χαρακτήρα τοῦ κόμητος. Λησμονήσας τὴν ὀργὴν μου καὶ τὰ μεγᾶλα περὶ ἀνεξαρτησίας σχέδιά μου, ἄτινα ἄλλοτε ἐσκεπτόμην νὰ θέσω εἰς ἐνέργειαν εὐθὺς ὡς ἤθελον ἐνηλικιωθῆ, ἐξηκολούθουν νὰ διάγω ἐν Μωφὲρ τὴν αὐτὴν τυραννικὴν ζωὴν, ὁποῖαν καὶ πρότερον.

Πάντα ταῦτα ὅμως διελύθησαν ὡς κἀπνὸς καὶ αἱ σκέψεις μου ἔλαβον ἄλλοιαν τροπὴν. Ὁ ἔρωσ ζῆ διὰ τὸ παρὸν καὶ τὸ μέλλον, εὐκόλως δὲ λησμονεῖ τὸ παρελθόν. Ἐβλεπον τὴν Ἀρτέμιδα, τί περισσώτερον ἤθελον; Ἡμῶν πλησίον αὐτῆς κατὰ πάσαν στιγμὴν καὶ ὅπως ὁ ἄγνωστος ἐκεῖνος τοῦ μύθου ἱππότης, ὅστις ἐσπειρεῖται ἐπὶ τῶν ἰχνῶν τῆς λατρευτῆς του πριγκηπίσσης, ὅπως τῷ ἀνκμιμνήσκωσι τὰ μέρη, ἐξ ὧν αὐτὴ διῆλθεν, οὕτω καὶ ἐγὼ ἠσθάνομην ἀπερίγραπτον χαρὰν, διαχύων πέριξ τῆς Ἀρτέμιδος τὸν μυστηριώδη ἔρωτά μου, ἀναπληρῶν οὕτω τὰ ἀδικήματα τῆς εἰκαμένης. Τί περισσώτερον λοιπὸν ἤθελον; Δὲν ἤμην ὁ ἐκλεκτὸς τῆς καρδίας της, εἰς τὸν ὁποῖον ἀνεκοίνου τὰ τρυφερώτερα αἰσθημάτων της; Ἡμῶν ὁ ἐξ ἀπορρήτων αὐτῆς εἰς ἐμὲ ἐνεπιστεύετο τὰς λύπαις της καὶ τὰς χαρὰς της. Ἀμφότεροι ἤμεθα ἔρημοι ἐν τῷ κόσμῳ ἀμφότεροι, ἐκόντες ἄκοντες, ὑπεκύπτομεν εἰς τὰς ἰδιοτροπίας ἐνός σκληροῦ καὶ πανούργου μισανθρώπου, βδελυσσομένου πᾶν κελὸν καὶ πᾶν ὠραῖον, καὶ μόνη ἡ συμπάθειαι, τὴν ὁποῖαν ἀμοιβαίως ἠσθάνομεθα, παρεμύθει ἡμᾶς καὶ ἀνεπλήρου τὸ κενόν, τὸ ὁποῖον ὁ θάνατος ἀφήκε πέριξ ἡμῶν.

Μετὰ τὸ πρόγευμα ὁ κόμησι ἀνεχώρει τακτικῶς μετὰ τοῦ κυρίου Πλακίδα. Πόσον τότε ἡ ἀναχώρησις του ἀνεκούριζε τὰ στήθη μας καὶ πῶς τὸ βλέμμα μας ἐξήστραπτεν ἐκ χαρᾶς... Ἐτρέχομεν εἰς τοὺς κήπους, ὅτε μὲν φαιδροὶ καὶ πηδῶν-

τες ὡς μαθηταὶ κατὰ τὴν ἐποχὴν τῶν διακοπῶν, ὅτε δὲ ρεμβοὶ καὶ περίλυποι ὡς ἔρασταί, ἀναγινώσκοντες ἐρωτικὸν τι ποίημα ἢ δραματικὸν τι μυθιστόρημα, ἐνῶ συγχρόνως αἱ καρδιαὶ μας ἔπαλλον... Ἀληθῶς, ἐνόμιζον ὅτι ἀμφότεροι εἶχομεν μίαν ψυχὴν, ἐνίστε δὲ ἐφοβούμην μήπως τὸ βλέμμα μου μὲ προδώσῃ εἰς τὴν ἀνάδοχόν μου.

Ἐν τούτοις ἀπροσδόκητός τις ἐπίσκεψις ἐπέπρωτο νὰ φυγαδεύσῃ τὴν περιπόθητον ταύτην ἐλευθερίαν μας καὶ ν' ἀποκόψῃ αἰφνιδίως τὰ αἰθέρα αὐτῆς πτερά.

Πρωῖαν τινὰ τοῦ Ἰουλίου ἀφίκετο εἰς τὸ φρούριον θεῖα τις τῆς Ἀρτέμιδος, ἡ βαρωνίς Δὲ Ζονβαλ, ἥτις ἀναθρέψασα αὐτὴν, ἀπορφανευθεῖσα ἐκ παιδικῆς ἡλικίας, συνειθισε τὴν ταλαίπωρον παιδικὴν εἰς στενόχωρον καὶ ἐστερημένον πάσης τρυφερότητος καὶ φιλοστοργίας βίον, εἰς τρόπον, ὡς τε, καθ' ἣν ἡμέραν ἐπρόκειτο περὶ τῆς μετὰ τοῦ κόμητος Μωφὲρ ἀποκαταστάσεώς της, ἡ ἀτυχῆς ἀνάδοχος μου, καίτοι ἄκουσα, συνήνεσεν εἰς τὸν γάμον τοῦτον, θεωρήσασα ὡς ἀπελευθέρωσιν τὴν μέλλουσαν ταύτην δυστυχίαν της.

Ἡ κυρία βαρωνίς Δὲ Ζονβαλ, ἦτο γυνὴ ὑπερφίαλος καὶ ἀριστοκρατικῆς, αἱ δὲ τρόποι αὐτῆς καὶ ἡ καθόλου συμπεριφορὰ της ἐμαρτύρουν γυναικῆ ὑψηλῆς καταγωγῆς· μετὰ δὲ αὐτῆς καὶ τοῦ κυρίου Μωφὲρ ὑπῆρχε παράδοξός τις ὁμοιότης αἰσθημάτων· ἀμφότεροι ὄντες φιλάργυροι, ἀλλὰ μέχρι τοῦ σημείου ἐκείνου, καθ' ὃ οὐχὶ ἀνευ λύπης ὑπέκουν εἰς τὰς μεγάλας κοινωνικὰς ἀπαιτήσεις, καὶ τοῦτο ὅπως ἀποκτήσωσιν ἐνδοξὸν ὄνομα, συνηνοῦντο θαυμασίως ἐπὶ παντός ἀντικειμένου. Ὁμολογῶ ὅτι οὐδεμίαν συμπάθειαν ἠσθάνομην διὰ τὴν ὑπερήφανον ταύτην κυρίαν, ἥτις κατ' ἔτος ἤρχετο κατὰ τὴν ἐποχὴν τῶν διακοπῶν, ἵνα ταράσῃ τὴν ἡσυχίαν μου· ὀφείλω δὲ νὰ ὁμολογήσω ἐπίσης ὅτι καὶ αὕτη ἐφαίνετο ἥκιστα περιποιητικὴ πρὸς ἐμέ. Ὡς ἐκ τούτου μεγάλως ἐξεπλάγην ὅτε εἶδον αὐτὴν, καταβαίνουσαν ἐκ τῆς ἀμάξης καὶ προχωροῦσαν κα' εὐθεῖαν πρὸς ἐμὲ μὲ τὰς χεῖρας τεταμένας ὅπως μὲ χαιρετίσῃ· εἶπετο δὲ αὐτῆς νεανίς τις, τὴν ὁποῖαν κατ' ἀρχὰς δὲν ἐγνώρισα.

— Λοιπόν, Ἀνδρέα, μοὶ εἶπεν ἡ βαρωνίς, δὲν χαιρετάτε τὴν Μαγδαληνὴν;

Ἡ Μαγδαληνὴ ἦτο θυγάτηρ ἱερέως τινὸς τῆς Φριβούργης, τόπου τῆς διαμονῆς τῆς κυρίας Δὲ Ζονβαλ· ἦτο νεανίς θελκτικὴ, τὴν ὁποῖαν αἱ γονεῖς της εἶχον ἐμπιστευθῆ ὑπὸ τὴν προστασίαν τῆς εὐγενούς βαρωνίδος, ἐλογίζοντο δ' εὐτυχεῖς διὰ τοῦτο Μικρὰ οὖσα, εἶχεν ἔλθει πολλὰς εἰς τὸ φρούριον ἐπειδὴ δὲ εἶχον νὰ τὴν ἴδω ἰκανὰ ἔτη, δὲν ἀνεγνώρισα ἀμέσως αὐτὴν, διότι ἐπανεῖδον αὐτὴν μεγάλην.

— Πῶς!... εἰσθε ὑμεῖς; τῆ εἶπεν ἀφελῶς.

Ἐρυθρίασε, διότι ἡ ἐκπληξίς μου αὕτη ἐκολάκευε τὴν νεανικὴν φιλαυτίαν της· ἄλλως τε ὁ τρόπος μου ἐμαρτύρει προφανῶς ἀνευ ὀπισθοβουλίας τινὸς ὅτι εἶχον

λησμονήσει αὐτήν· εὐλικρινής τις φιλία συνέδεεν ἡμᾶς ἀπὸ πολλοῦ· ὡς ἐκ τούτου δὲ ἡ παρουσία αὐτῆς θὰ ἀνεπλήρου τοῦλάχιστον τὴν ἀνίαν, ἣτις θὰ κατελάμβανε τὴν καρδίαν μου ἕνεκα τῆς ἀφιξέως τῆς κυρίας Δὲ Ζονβάλ.

Ζ'

Ἐν τούτοις, ὀφείλω νὰ το ὁμολογήσω, ἠσθάνομην μεγίστην θλίψιν διὰ τὴν ἀπροσδόκητον ταύτην καὶ ἀπότομον ἐπιδρομὴν ἐν τῷ παραδείσῳ μου· ἔπρεπε νὰ παραιτηθῶ τῶν μετὰ τῆς ἀναδόχου μου θελξικαρδιῶν ἐκδρομῶν μου, τῶν μονήρων μετ' αὐτῆς συνεντεύξεών μου, αἵτινες δι' ἐμὲ ἦσαν ἡ μόνη τῆς καρδίας μου χαρὰ. Ἀπὸ τῆς πρώτης ἡμέρας ἡ ὑπερήφανος βαρωνίς ἐδήλωσεν ὅτι θὰ διαμεῖνη παρ' ἡμῖν ἐπὶ τινα καιρὸν, ἡ δὲ Ἄρτεμις, προσπαθοῦσα νὰ φιλοξενήσῃ ὅσον οἶόν τε κάλλιον τὴν θεῖαν τῆς, δὲν ἐφαίνετο σχεδὸν ποσῶς. Ἐπὶ μίαν ὀλόκληρον ἑβδομάδα, μόλις ἔσχευ ὀλίγας ὥρας ἐλευθερίας, ὅπως ἐξέλθῃ εἰς περίπατον μετ' ἐμοῦ καὶ τῆς Μαγδαληνῆς ὑπὸ τὰς σκιερὰς τοῦ κήπου δενδροστοιχίας· οὐδὲν ἦσσαν ἡ βαρωνίς πανταχοῦ μᾶς ἠκολούθει. Τοιαύτη ὀχληρὰ συνοδία δὲν ἐδύνατο βεβαίως νὰ εὐαρεστήσῃ ἐμὲ καὶ τὴν ἀνάδοχόν μου, ὥστε ἐνίοτε, λαμβάνοντες καιρὸν, συνηνοούμεθα κρυφίως περὶ τοῦ τρόπου τῆς ἀπαλλαγῆς αὐτῆς. Οὐχ ἦττον ἡ βαρωνίς, αὐστηρὰ πάντοτε εἰς τὰς ἐξεις τῆς, ἀφιέρου ὀλοκλήρους ὥρας καλλωπιζομένη, πρὶν ἢ κατέλθῃ εἰς τὸ πρόγευμα, ἡμεῖς δὲ, ἐγειρόμενοι ἐνωρίτερον, ἐξηρχόμεθα καὶ οἱ τρεῖς εἰς τὸν κῆπον.

Ἡ Μαγδαληνὴ ἦτο χαρκατῆρος φαιδροῦ καὶ εὐθύμου, εἰς ὃν ἡ ἐπιτήδευσις τοῦ αἰσθημάτων προσέθετεν ἰδιόζουσαν χάριν· ἀνατραφεῖσα ἐν τῷ μέσῳ τῆς ἀγάπης καὶ τῶν θωπειῶν τῶν φιλοστόργων γονέων τῆς, εἶχεν ἐξαγνίσει τὴν ψυχὴν τῆς διὰ τῆς πτωχίας, τὸ δὲ ἀφελές, ἀλλ' ἀνεπτυγμένον αὐτῆς πνεῦμα προῶως εἶχεν ἐννοήσει τὰς ἀκάνθας, ὑφ' ὧν κυκλοῦται ὁ ὁδὸς τοῦ βίου. Δὲν ἦτο ποσῶς ὠραία, καὶ τὸ ἐγνώριζεν· ἀλλὰ τὸ κενὸν τοῦτο ἀνεπλήρου ἡ δροσερότης τοῦ προσώπου τῆς, ἐπὶ τοῦ ὁποίου διεχύνετο ἀνεκφραστὸς τις χάρις. Βλέπων τις αὐτήν, ἀνεμνησθετο συγχρόνως τοῦ Πύκ τοῦ Σαϊξσπέρου καὶ τῆς Μαργαρίτης τοῦ Γοιθίου (Γκαϊτε).

Ἐξῶμεν οὕτω καὶ οἱ τρεῖς ἐν τῷ μέσῳ τῶν ἀμοιβαίων τούτων ἀγαλλιάσεων ἅμα καὶ ἀνίων, ὅτε ἀπροσδόκητόν τι συμβῆν ἐπῆλθεν ὅπως διαταράξῃ τὴν ἡσυχίαν καὶ γαλήνην τῶν αἰσθημάτων μου.

Ἡ κυρία Δὲ Ζονβάλ ἐξηκολούθει νὰ με περιποιῆται ὑπερβαλλόντως, τοῦθ' ὅπερ μεγάλως μ' ἐξέπληττε, καθόσον μέχρι τῆς ἐποχῆς ἐκείνης εἶχον γνωρίσει τὸν ὑπερήφανον καὶ δύστροπον αὐτῆς χαρακτήρα. Ὡς ἐκ τούτου δὲν ἐδυνάμην τί νὰ ὑποθέσω διὰ τὴν παράδοξον ταύτην μεταβολὴν τῆς πρὸς ἐμὲ συμπεριφορᾶς τῆς, ὅτε ἡμέραν τινα ἡ ὑπερήφανος βαρωνίς, ὑπὸ τὸ πρόσχημα τῆς ἀστειότητος, μοὶ ἀπήλυθε ἀλλόκοτόν τινα πρότασιν· μοὶ ἐπρό-

τεινε δηλονότι νὰ νυμφευθῶ τὴν δεσποινίδα Ἐρμανζιλδην Δὲ Ζονβάλ, θυγατέρα τοῦ ἀδελφοῦ τῆς, ταγματάρχου ὑπαπιστοῦ τοῦ μεγάλου δουκὸς τῆς Βάδης. Δὲν ἐγνώριζον οὐδόλως τὴν μνηστὴν ταύτην, τὴν ὁποίαν ἡ βαρωνίς μοὶ ἐπρότεινε, ἕκαστος δὲ δύναται νὰ ἐννοήσῃ πῶς ἀπέδεχθη τὴν πρότασιν ταύτην!

Βεβαίως ἡ ἡλικία μου δὲν μοὶ ἐπέτρεπε νὰ προῶ τοσοῦτον προῶως εἰς τοιαύτην ἀπόφασιν, ἀλλ' ὤφειλον νὰ παλαίσω πρὸς τὴν ἰσχυρογνωμοσύνην τῆς ὑπερήφανου ταύτης γυναικὸς. Ὅθεν πᾶν ὅ,τι ἐνόμισα κατ' ἀρχὰς ὡς ἀστείον μετετρέπη ἐντὸς ὀλίγου εἰς σπουδαῖον καὶ σοβαρὸν ἀντικείμενον· καὶ αὐτὸς ἔτι ὁ κηδεμὼν μου, ὁ συνήθως δύστροπος καὶ ἀτίθασσος, ἦτο ὑπὲρ τῆς γνώμης τῆς βαρωνίδος, μὴ θέλων, φαίνεται, κατ' ἐλάχιστον νὰ δυσαρεστήσῃ τὴν ἀξιόλογον φίλην του.

Οὐχ ἦττον δὲν ἐδυνήθησαν νὰ με μεταπεισῶσι, ἐγὼ δὲ προσεπάθουν παντὶ σθένει νὰ ἐξαπατήσω τοὺς τυράννους μου. Κατ' ἀρχάς, ἐπὶ τινας ἡμέρας προσποιήθη ὅτι συγκατατίθεμαι εἰς τὰς προτάσεις των, ἀλλὰ κατόπιν, ἐσπέραν τινα προσεκάλεσα εἰς συνδιάλεξιν τὴν βαρωνίδα ὑπὸ τὰς δενδροστοιχίας τοῦ περιβόλου, ἔνθα αὕτη ἤρξατο νὰ μοὶ ὑποδεικνύῃ τὰ αἰσια ἀποτελέσματα, ἅτινα θὰ συνεπέφερε τοιοῦτον εὐτυχὲς συνοικέσιον.

— Εἶσθε πλούσιος, μοὶ εἶπε, καὶ πρέπει νὰ ἀκολουθήσῃτε τὰς ὁρμὰς τῆς καρδίας σας, ὅπως πράττουσιν οἱ εὐγενέστεροι ἄνθρωποι.

— Πραγματικῶς, κυρία, ἀπήντησα· ἀλλ' ἐξ ὅσων ἠνώνησα, ἡ δεσποινίς Δὲ Ζονβάλ δὲν θὰ ἔχῃ βεβαίως προῖκα.

— Ὁ πατήρ τῆς δὲν εἶνε πλούσιος· ἀλλ' οὐχ ἦττον δὲν εἶνε δυνατόν νὰ μὴ τη παραχωρήσῃ μικράν τινα προῖκα.

— Οὐφ! κυρία, ἄς ἀφήσωμεν αὐτὰ! Ἄρκει δι' ἐμὲ ὅτι ἡ δεσποινίς Ἐρμανζιλδην μὲ ἀγαπᾷ. . . καὶ τοῦτο εἶνε ὁ μεγαλύτερος θρίαμβος δι' ἕνα νέον, ὁ ὅποιος οὐδέποτε εἶδε τὴν μνηστὴν του. Ἐλπίζω δὲ ὅτι δὲν θὰ ὑποθέσῃτε ποτε ὅτι ἐγὼ δύναμαι νὰ κερδοσκοπήσω ἐπὶ τῆς μελλούσης συζύγου μου. . . Ἀλήθεια! εἶνε ξανθὴ ἡ μελαγχροινὴ;

Ἡ βαρωνίς ἐφάνη ἀμηχανοῦσα εἰς τὴν ἐρώτησίν μου ταύτην.

— Μελαγχροινὴ, ἀπήντησε, προσηλοῦσα ἐπ' ἐμοῦ βλέμμα ἐταστικὸν καὶ προσπαθοῦσα νὰ μαντεύσῃ τοὺς διαλογισμοὺς μου.

— Ἄχ! Θεέ μου, κυρία, ἡ δυστυχὴς νέα! τί θὰ γίνῃ τώρα. . . Ὁμολογῶ ὅτι προτιμῶ τὰς ξανθὰς. . .

Εἶνε ἀληθὲς ὅτι ἡ προπέτεια καὶ ἡ εἰρωνεία μου ἐφθασαν εἰς τὸ μὴ παραιτέω. Ἡ κυρία Δὲ Ζονβάλ ἔρριψεν ἐπ' ἐμοῦ βλέμμα φλογερὸν καὶ ἀνεχώρησεν ἐκεῖθεν χωρὶς νὰ μοὶ ἀποτείνῃ λέξιν.

Ἐχάρην ὑπερβαλλόντως διὰ τὴν ἀφροσύνην μου ταύτην· οὐχ ἦττον προαίσθησίς τις μοὶ ἔλεγεν ὅτι ἐγὼ αὐτὸς ἐπρόφερον τὴν καταδικὴν τοῦ μέλλοντός μου.

*Ἐπεται συνέχεια.

ΜΑΝΟΥΗΛ ΓΟΝΖΑΛΕΣ

Η ΕΡΩΜΕΝΗ ΤΟΥ ΒΑΣΙΛΕΩΣ

ΕΚ ΤΟΥ ΙΣΠΑΝΙΚΟΥ

[Συνέχεια].

Γ'

Εἰς τὸ ἔκρον τῆς πόλεως Τολέδης ἐξετείνετο συνοικία τις, ἣτις, ὡς ἐκ τῆς ἐκεῖθεν διαβάσεως τοῦ Ταγού, κατωκίετο ὑπὸ πάντων τῶν βυρσοδεψῶν τῆς πόλεως, ἐκ τούτων δὲ ἡ ὁδὸς ἐκείνη ὠνομάσθη Ὀδὸς Βυρσοδεψῶν. Οἱ τοῖχοι τῶν ἀρχαίων καὶ ἀκόμφων οἰκιῶν τῆς μακρᾶς καὶ στενῆς ταύτης ὁδοῦ ἦσαν πεπληρωμένοι ἤλων, ἐφ' ὧν ἀνήρτων οἱ βυρσοδέψαι τὰ κατεργασμένα δέρματά των. Τὰ ὕδατα τοῦ ποταμοῦ, διερχομένου, ὡς εἶπομεν, ἐκεῖθεν, ἐντὸς τῶν ὁποίων οἱ βυρσοδέψαι ἐπλυνον τὰ δέρματά των, εἶχον καταστῆ ἐρυθρομέλανα καὶ ἀνέδιδον βραεῖαν δυσωδίαν, ἕνεκα δὲ τούτου ἀπέφευγον αὐτὰ αἱ πλύντριά τῆς συνοικίας ἐκείνης. Ὁ ἀήρ, τὸν ὁποῖον ἀνέπνεον οἱ κάτοικοι τῆς ὁδοῦ τῶν Βυρσοδεψῶν, μετέδιδε τὴν δριμύτην καὶ ναυτιώδη ἐκείνην ὀσμὴν, τὴν ὁποίαν ἀναδίδουσι αἱ κατεργαζόμεναι βύρσαι. Τὰ πάντα ἐν τῇ ὁδῷ ταύτῃ ἐνέπνεον εἰς τὸν ἐπισκεπτόμενον αὐτὴν ξένον αἰσθημα ἀηδίας καὶ ἀποστροφῆς, καὶ οὐδεὶς ποτε ἀπεράσισε νὰ κατοικήσῃ ἐκεῖ, ἐκτὸς τῶν βυρσοδεψῶν, οἵτινες ἦσαν συνειθισμένοι εἰς τὴν μισματικὴν ἐκείνην ἀποφορὰν καὶ τὴν ἀπεχθὴ ὄσιν τῆς συνοικίας ἐκείνης.

Οὐχ ἦττον, καθ' ἣν στιγμὴν ἀκριβῶς ὁ Διέγος Μελάμπρος ἀνήγγελλεν εἰς τοὺς ἀρχηγούς τῆς συνωμοσίας τὸ δυσάρεστον ἀποτέλεσμα τῆς ὀχλαγωγίας, ἀνὴρ τις περιτετυλιγμένος εἰς μακρὸν καὶ μέλανα μανδύαν, εἰσῆρχετο εἰς τὴν σκολιὰν ὁδὸν τῶν Βυρσοδεψῶν· ἀποῦ δὲ ἔρριψε λαθραῖά τινα βλέμματα περίξ αὐτοῦ, ἔκρουσεν ἐλαφρῶς τὰ φύλλα μικροῦ τινὸς παραθύρου, κειμένου τέσσαρας ἕως πέντε πόδας ἀνωθεν τοῦ ἐδάφους.

Βεβαίως θὰ ἐπερίμενέ τις τὸν ἄνθρωπον τοῦτον, καθόσον αὐτοστιγμαὶ δύο μικραὶ χεῖρες ὤθησαν τὰ παραθυρόφυλλα καὶ μία θελκτικὴ κεφαλὴ νεαρᾶς γυναικὸς ἐπεφάνη ἀναμέσον τῶν ἀνθέων, ἅτινα ἦσαν τοποθετημένα ἐπὶ τοῦ ὑποστηρίγματος τοῦ παραθύρου ἐντὸς ποικίλων ἐκ ψαμμολίθου ἀγγείων.

Ἡ ξανθὴ καὶ ἄρθρονος κόμη τῆς, περιτετυλιγμένη ἐντὸς δικτυωτοῦ σακκιδίου ἐξ ἐρυθρᾶς μεταξίνης, ἐπέστεφε τὸ μέτωπον αὐτῆς, στενὸν ὡς τὸ τῶν ἀρχαίων θεαινῶν, ἀλλὰ λεῖον καὶ λευκόν, ὡς ἀλάβαστρος· τὸ ὠσειδὲς αὐτῆς πρόσωπον εἶχε τὰ λεπτότερα χαρακτηριστικά, τὰ ὁποῖα δύναται τις νὰ ἴδῃ εἰς πρόσωπον γυναικεῖον· τὸ μικρὸν καὶ δίκην δακτυλίου στόμα τῆς ὠμοιάζε πρὸς ῥόδον Ματου, κάτῳθι δὲ τῶν λεπτοφυῶν καὶ δροσερῶν χειλέων τῆς ἐκρύπτετο διπλῆ σειρὰ μαργαριτῶν ἐξαιρετικῆς ὄντως λευκότητος· μακρὰ μαῦραι βλεφαρίδες ἐκάλυπτον δύο

ζωηρούς και παμμέλανας ὀφθαλμούς, αἱ δὲ πάλλευκοι καὶ ἄβραι χεῖρές της ἐδύναντο ἀνευ ὑπερβολῆς νὰ χρησιμεύσωσιν ὡς πρότυπον καλλιτέχνου.

Βλέπων δὲ τις αὐτὴν τοσοῦτῳ ὠραίαν ἀπ' ἐνός, ἀπ' ἐτέρου τοσοῦτῳ ἀπλούστατα ἐνδεδυμένην, ἤθελεν ἐκλάβει αὐτὴν ὡς ἐπαρχιώτιδα ἢ μᾶλλον ὡς κάτοικον ἀπομεικρυσμένου τινός χωρίου, ἐλοῦσαν προσκαίρως εἰς Τολέδην.

Ὁ νυκτερινὸς ἐπισκέπτης, ὡς ἄνθρωπος λίαν γνωστὸς εἰς τὴν νέαν, ἀνεριχήθη ἐπὶ τοῦ τοίχου τῆ βοηθεία στερεῶν τινων ἡλῶν προσηλωμένων ἐπ' αὐτοῦ καί, διασκελίσας τὰ ἀνθη, ἐπήδησεν ἐλαφρῶς ἐντὸς τοῦ δωματίου.

Ἡ νέα ἐρίφθη περιχαρῆς εἰς τὸν τράχηλον αὐτοῦ, περιβαλοῦσα αὐτὸν διὰ τῶν βραχιόνων της, εἶτα δὲ, ἐγερεθεῖσα ἐπὶ τῶν ἄκρων τῶν μικρῶν ποδῶν της, ἐκόλλησε τὰ χεῖλη της ἐπὶ τῶν χειλέων αὐτοῦ.

— Καλὴ ὀπέρα, ἀγαπητὴ μου Ἀγνή, εἶπεν ὁ νέος ἀσπαζόμενος αὐτὴν.

— Κακέ! μ' ἔκαμες νὰ σε περιμένω χθὲς καὶ δὲν ἦλθες, εἶπεν ἡ νέα μετὰ χαριέντος μορφασμοῦ.

— Μὴ με κατηγορῆς ἀδίκως, ἀπήντησεν ὁ ἀγνωστος θλίβων αὐτὴν εἰς τὴν καρδίαν του.

— Βέβαια, πρέπει τάχα νὰ σ' εὐχαριστήσω δι' αὐτό, δὲν εἶνε ἀληθές;

— Τρελὴ! ἀλλὰ δὲν ἔπαυσα τοῦ νὰ φροντίζω δι' ἐσέ, νὰ σκέπτομαι περὶ τῆς μελλούσης εὐτυχίας σου...

— Καὶ πρὸς βλάβην της παρούσης, Ἐρρίκε, δὲν εἶνε ἀληθές;

— Πρὸ πολλῶν ἡμερῶν προετοιμάζω κατὶ τι ἔκτακτον καὶ ἀπρόοπτον δι' ἐσέ, ἀπήντησεν ὁ νέος, παρατηρῶν αὐτὴν μετὰ τρυφεροῦ μειδιάματος, ἐπειδὴ δὲ αἱ προετοιμασίαι μου αὐταὶ ἔφθασαν πλέον εἰς τὸ πέρας, ἀπόψε θ' ἀρχίσω νὰ σ' εἶπω τὸ ἡμῖς τοῦ μυστικοῦ μου.

— Ἀγνοῶ ἂν φροντίζης καθόλου δι' ἐμέ, ὑπέλαθεν ἡ Ἀγνή τηροῦσα ἐπὶ τοῦ θελκτικοῦ προσώπου της τὴν ἔκφρασιν ἐκείνην τῆς σκυθρωπότητος καὶ τῆς δυσαρσεκείας, ἧτις εἶνε τοσοῦτῳ συνήθης εἰς τοὺς ἐραστάς. Γνωρίζω μόνον ὅτι δὲν φροντίζεις διόλου διὰ τὸν μικρὸν μας Ἐρρίκον. Ἔχεις νὰ τον ἰδῆς δύο ὀλοκλήρους ἡμέρας καὶ ἀκόμη δὲν με ἠρώτησες δι' αὐτόν!

— Ἀναγινώσκω εἰς τοὺς ὀφθαλμούς σου ὅτι εἶνε καλὰ καὶ ἐκ τῆς φωνῆς σου ἐνοῶ ὅτι κοιμᾶται.

— Ἐμάντευσες τὴν ἀλήθειαν, ἀλλὰ τί πειράζει μ' αὐτό, πρέπει νὰ ἔλθης νὰ τὸν φιλήσης.

Καί, λαβοῦσα τὸν νέον ἐκ τῆς χειρός, ἠνέφωε μικρὰν τινα θύραν καὶ ὠδήγησεν αὐτὸν εἰς τι παρακείμενον δωματίον, τὸ ὁποῖον ἐφωτίζετο ὑπ' ἐνός μόνου παραθύρου, ἔχοντος τὴν θέαν πρὸς τὸν κήπον.

Τὸ δωματίον τοῦτο ἀπετέλει καταπληκτικὴν ἀντίθεσιν πρὸς τὴν λοιπὴν κατοικίαν, καθόσον ἦτο λίαν φιλοκάλως καὶ πολυτελῶς διασκευασμένον.

Ἐντὸς ἐβένιου τινός καὶ χαλκίνου κλωβοῦ ὑπῆρχον διάφοροι ποικιλόχρωμοι ἀ-

κανθίδες· ἀπέναντι δὲ αὐτοῦ, ἐντὸς ὀπῆς ἐσαμμένης ἐπὶ τοῦ τοίχου, ἦτο ἐζωγραφισμένη ἡ εἰκὼν τῆς Παναγίας. Τὸ βάθος τῆς ὀπῆς ταύτης ἦτο χρώματος βαθέος κυανοῦ, ἐφ' οὗ ἦσαν ἐγκατεσπαρμένοι ἀστέρες· ὑπεράνω δὲ αὐτῆς, ἀνεγινώσκοντο αἱ ἐξῆς λέξεις, γεγραμμέναι χρυσοῖς γράμμασιν ἐπὶ μεταλλίνης τινός πλακῆς:

María santissima, olivio, fiel continela y ante mural de todos Espagnoles, τούτέστι: Πρὸς τὴν Ὑπεραγίαν Μαρίαν, τὴν παραμυθίαν καὶ τὴν πιστὴν φρουρὸν καὶ προστατίδα ὄλων τῶν Ἰσπανῶν.

Ἐν τῷ μέσῳ τοῦ δωματίου ὑπῆρχε μικρά τις τράπεζα, κεκαλυμμένη διὰ λινῆς ὀθόνης, καὶ πέριξ τῆς ὁποίας ἦσαν φιλοκάλως τοποθετημένα μικρὰ τινες καλαθίδες πλήρεις πορτοκαλίων, ροῶν καὶ σταφυλῶν, προσέτι δὲ τεμάχια τινὰ ἄρτου σακχαρωτοῦ, μία φιάλη ἀλικαντίου οἴνου καὶ τινες σακχαρώδεις ὀπῶραι· ἐν τῷ μέσῳ δὲ τῆς τραπέζης ὑπῆρχε μέγα ἐκ πορσελάνης ἀγγεῖον, πλήρες ἀρτιδρεπῶν ἀνθέων, ἅτινα ἀνέδιδον γλυκυτάτην εὐωδίαν, ἀρκοῦσαν ν' ἀποδιώξῃ τὴν συνήθη δυσώδη ἀποφορὰν τῆς ὁδοῦ τῶν Βυρσοδεψῶν.

Εἰς τὸ βάθος τοῦ δωματίου ὑπῆρχε κλίνη τις ἐκ καροζύλου, ἧτις κατὰ τὸ ἡμῖς ἐκαλύπτετο διὰ πλουσίων παραπετασμάτων, ὅπισθεν δὲ αὐτῆς ἦτο μικρὸν τι λίκνον, περικεκλεισμένον διὰ λεπτοῦ καὶ πλουσίου ἀλεξικωνώπου.

Ἐνῶ δὲ ὁ Ἐρρίκος ἀπεξεδύετο τοῦ μανδύου του καὶ τοῦ ξίφους του, ἡ νεαρὰ γυνὴ ἀνήγειρε τὰ παραπετάσματα τοῦ λίκνου καὶ παρετήρει μεδιῶσα τὸ ἐν αὐτῷ κοιμώμενον παιδίον.

— Τώρα, ὅταν κοιμᾶται μὲ τὸ ἡμῖς κλειστον στόμα του δὲν σοι φαίνεται ὅτι εἶνε ἄγγελος;

— Πραγματικῶς, ἀπήντησε μεδιῶν ὁ νέος, δὲν εἰμπορεῖ νὰ διαφεύσῃ τὴν παροιμίαν, ἡ ὁποία λέγει: «Τὰ παιδία, ὅταν κοιμῶνται, εἶναι θελκτικώτερα».

— Τότε, ἀγαπητέ μου, ὑπέλαθεν ἡ Ἀγνή, φίλησε τὸ τέκνον σου, ἀλλὰ πρόσεξε νὰ μὴ το ἐξυπνίσῃς.

Ὁ Ἐρρίκος ἠσπάσθη ἀκροθιγῶς τὸ παιδίον, αὐτὸ δὲ τοῦτο ἔπραξε καὶ ἡ νεαρὰ μήτηρ του, ἧτις μετὰ τοῦτο κατεβίβασε καὶ πάλιν τὰ παραπετάσματα.

— Τώρα, φίλε μου, εἶπεν ἡ Ἀγνή καθήσασα, ἔλθε νὰ λάβῃς μέρος εἰς τὸ δεῖπνόν μου.

— Εὐχαρίστως, ἀγαπητὴ μου, καὶ πολὺ περισσότερο, διότι ἔχω ἀρκετὴν ὄρεξιν.

— Πιστεύω, ὑπέλαθεν ἡ Ἀγνή δεικνύουσα μετὰ χαρᾶς τὸ λιτὸν δεῖπνόν της, ὅτι δὲν δύνασαι ν' ἀρνηθῆς ὅτι ἀπόψε σὲ περιποιῶμαι ὡς βασιλέα.

— Ὁ βασιλεὺς, ἀπήντησεν ὁ Ἐρρίκος μεδιῶν, δὲν ἔχει οὔτε τοιαύτας ὀπῶρας, οὔτε τοιαῦτα εὖσμα ἀνθη· πολὺ δὲ περισσότερο δύναμαι νὰ θεωρηθῶ ἀνώτερος καὶ αὐτοῦ τοῦ βασιλέως, διότι ἔχω πλησίον μου ἓνα ἄγγελον· καὶ ἔπειτα δὲν ἔχει τις νὰ φοβηθῇ ἐδῶ, ὅπως εἰς τὸ Ἀλκαζάρ, μὴ φάγῃ δηλητηριασμένα φαγητὰ ἢ μήπως ἀκούσῃ ὑπὸ τὰ παράθυρά του ὠρυόμενον

τὸν λαόν. Ἐν μόνον πρᾶγμα μὲ λυπεῖ, ἀγαπητὴ μου Ἀγνή, ὅτι σὲ βλέπω νὰ ζῆς ἐν τῷ μέσῳ τῆς δυσώδους ταύτης ἀτμοσφαιρας, ὡς ἄνθος ἀλλης σφαιρας, τὸ ὁποῖον ὁ ἀνεμος μετέφερεν ἐνταῦθα καὶ τὸ ὁποῖον ἡ τύχη κατεδίκασε νὰ ζῆ εἰς τοιοῦτον βόρβορον.

— Πῶς! δὲν σοι ἀρέσκει λοιπὸν αὐτὸ τὸ καταφύγιόν μου; ἠρώτησεν ἀφελῶς ἡ Ἀγνή.

— Εἶνε ἀκατάλληλον δι' ἐσέ, ἀγαπητὴ μου. Δι' αὐτὸ καὶ ἐγὼ σοὶ προητοίμασα μίαν νέαν κατοικίαν, ἡ ὁποία κάπως ἀρμόζει πρὸς τὴν θέσιν, τὴν ὁποίαν μετ' ὀλίγον θὰ καθέξῃς.

Ἡ Ἀγνή παρετήρησε τὸν ἐραστὴν της μετὰ βλέμματος, ἐμφαίνοντος ἐκπληξιν ἄμα καὶ δυσπιστίαν.

— Θέλεις λοιπὸν ν' ἀφήσω τὸν πατέρα μου; ἠρώτησε μετὰ τόνου θλιβεροῦ· θέλεις ν' ἀφήσω τὴν οἰκίαν ταύτην, ἡ ὁποία ἐπίτηδες ἐκτίσθη δι' ἐμὲ πλησίον τοῦ κήπου τούτου, ὅπου, μακρὰν τοῦ θορύβου τοῦ κόσμου, διέρχομαι τὸν βίον μου ἀμείριμος καὶ ἐλευθέρω καὶ αἰσθάνομαι τὸν ἑαυτόν μου εὐτυχῆ, διότι ἀγαπῶμαι ὑπὸ σοῦ; ὦ! οἱ λόγοι σου μὲ λυποῦσιν ἀπὸ καρδίας, φίλε μου.

Ὁ Ἐρρίκος ἐκίνησεν ἐλαφρῶς τὴν κεφαλὴν καὶ τὸ μέτωπόν του συνωφρυώθη παραδόξως.

— Ἀλλὰ δὲν εἶσαι ἐλευθέρω, Ἀγνή. Ὁ πατήρ σου κατὰ πᾶσαν στιγμὴν εἰσέρχεται ἐδῶ μέσα.

— Ἀπεναντίας ἔρχεται σπανίως, καὶ οὐδέποτε εἰσῆλθεν εἰς τὸ δωματίον τοῦτο, τὸ ὁποῖον σέβεται ὡς ἅγιον βῆμα.

— Καὶ ἔπειτα, ἐξηκολούθησεν ὁ νέος, ὁ Περεγίλος θέλει νὰ σε ὑπανδρεύσῃ, ὡς μοι εἶπες, μὲ τὸν ἐξαδελφόν σου τὸν Τέλλον. Ἄν μείνης εἰς αὐτὴν τὴν οἰκίαν, ὅπου δὲν εἰμπορῶ νὰ εἰέλθω εἰ μὴ διὰ τοῦ παραθύρου, πῶς θ' ἀποφύγῃς αὐτὸν τὸν γάμον;

Ἡ Ἀγνή ἐχαμήλωσε περίτρομος τοὺς ὠραίους καὶ πλήρεις δακρύων ὀφθαλμούς της καὶ ἐψιθύρισε διὰ τρεμούσης φωνῆς.

— Καὶ ἐγὼ, ἂν με ἀναγκάσουν, θὰ ἐξομολογηθῶ τὸ λάθος μου εἰς τὸν Τέλλον, ὁ ὁποῖος τότε βεβαίως θ' ἀποσυρθῇ.

— Ὁ Τέλλος, ὁ ὁποῖος σὲ ἀγαπᾷ, δὲν θὰ σε συγχωρήσῃ ποτέ, διότι τὸν ἐπεριφρόνησες, καὶ θὰ τα εἶπῃ ὅλα εἰς τὸν πατέρα σου.

— Ὅχι, ἔσο βέβαιος, ἀγαπητέ μου· ἡ Παναγία, ἡ ὁποία πάντοτε μᾶς ἐπροστάτευσε, δὲν θὰ μᾶς ἐγκαταλείψῃ καὶ τώρα.

Ὁ Ἐρρίκος ἐκίνησε δυσπίστως τὴν κεφαλὴν.

— Αὐτὴ ὑπῆρξεν ἡ παρηγορία μου, ἐξηκολούθησεν ἡ νέα, ἀπ' ἧς στιγμῆς ἠννόησα ὅτι ἦμην μήτηρ καὶ ὅτι ἡ γέννησις τοῦ παιδὸς τούτου θὰ ἦτο ἡ ἐπισφράγισις τοῦ παραπτώματός μου. Αὐτὴ ἔδωκε θεῖαν φώτισιν εἰς τὸν πατέρα μου καὶ ἀνεχώρησε τότε διὰ ν' ἀγοράσῃ δέρματα· χάρις δὲ εἰς τὴν ἀπουσίαν του, ἡ ὁποία παρετάθη ἐπὶ πολὺ, οὐδεὶς ἔμαθε τὴν γέννησιν, οὔτε ὑποπτεύεται μέχρι σήμερον τὴν

ὑπαρξιν τοῦ Ἑρρίκου μας, ἐκτός τῆς γραίας τροφοῦ μου, ἡ ὁποία μὲ ἀγαπᾷ ὡς τέκνον τῆς.

Τὸ μέτωπον τοῦ νέου συνωφρῶθη.

— Ἀλλὰ τίς οἶδε; δυνατὸν νὰ τα μαθῆ ὅλα μίαν ἡμέραν ὁ πατήρ σου καὶ τότε θὰ ὀργισθῆ καὶ θὰ φονεύσῃ τὸ τέκνον μας.

Ἡ νεκρὰ γυνὴ ἔριψεν ἐπὶ τοῦ λίκνου βλέμμα πλήρες πτωχῆς ἀμικαί ἀπελπισμοῦ καὶ ἀνέκραξεν.

— ὦ! πρὶν νὰ φονεύσῃ τὸ τέκνον, θὰ φονεύσῃ πρῶτον τὴν μητέρα!

— Καὶ ἐγὼ τότε θὰ χάσω ὅ,τι προσφιλές ἔχω εἰς τὸν κόσμον.

— ὦ! ἄ; μὴ σκεπτόμεθα πλέον περὶ αὐτῶν! ὁ Θεὸς εἶνε μέγας καὶ θὰ μάς λυπηθῆ! Ἀλλ' ἂν κατὰ τύχην, ἐξηκολούθησεν ἡ νέα συνωφρῶθεισα, συμβῆ τοιαύτη δυστυχία, ἂν ἀποθάνω... θὰ ἔρχεσαι νὰ κλαίῃς ἐπὶ τοῦ τάφου μου, δὲν εἶνε ἀληθές, Ἑρρίκέ μου;

— Ἄς ἀφήσωμεν, Ἀγνή μου, τὰς θλιβεράς ταύτας σκέψεις, ἀπήντησεν ὁ νέος. Τοιοῦτος κίνδυνος δὲν ὑφίσταται, διότι ἔχω προετοιμάσει τὰ πάντα διὰ νὰ σε παραλάβω μετ' ἐμοῦ καὶ ἀπόψε μάλιστα. Ἄν ἀρνηθῆς, τότε πλέον θὰ πεισθῶ ὅτι δὲν με ἀγαπᾷς.

Ἡ νεκρὰ γυνὴ προσήλωσεν ἐπὶ τοῦ Ἑρρίκου τοὺς πλήρεις δακρύων ὀφθαλμούς τῆς καὶ λαβοῦσα τὴν χεῖρα αὐτοῦ.

— Ἀμφιβάλλεις λοιπὸν περὶ τοῦ ἔρωτός μου; ἐψιθύρισε διὰ πνιγνῆς φωνῆς ὄχι, εἰς τὸ βάθος τῆς καρδίας σου γνωρίζεις πόσον σε ἀγαπῶ. Σὲ ἀγαπῶ διότι εἶσαι καλὸς καὶ εὐγενής. Πολλὰκις ἀναπολῶ εἰς τὴν μνήμην μου τὴν ἡμέραν, κατὰ τὴν ὁποίαν τὸ πρῶτον σε εἶδον καὶ παρέστης ἐνώπιόν μου ὡς ὁ σωτήρ μου ἄγγελος. Εἶνε τῶρα ἔν ἔτος καὶ νομίζω ὅτι εἶνε χθές ἔν ἀπὸ ἐκεῖνα τὰ ὠραῖα ἀνθή μου, τὰ ὁποῖα τόσον ἀγαπῶ, εἶχε πέσει ἐξω τοῦ παραθύρου. Ἐτρέξα νὰ το ἀνεγείρω, ὅτε εἰς ταῦρος ἔτρεχεν εἰς τὴν ὁδὸν καὶ ὤρμησεν ἀγρίως ἐναντίον μου· εἰς τοιοῦτον φουερόν θέαμα, αἱ δυνάμεις μ' ἐγκατέλιπον ὀλοτελῶς, ὅτε ἵππεύς τις, διερχόμενος τυχαίως ἐκεῖθεν, ἔτρεξεν ἐναντίον τοῦ ζώου καὶ ἀνεχαίτισε τὴν κινδυνώδη πορείαν του Ὁ ἵππεύς οὗτος ἦσο σύ, Ἑρρίκέ μου. Ἀκίνητος ἐκ τοῦ τρόμου καὶ τῆς συγκινήσεως, ἔβλεπον τὴν ροβεράν πάλιν μεταξὺ σοῦ καὶ τοῦ ἀγρίου θηρίου καὶ ἐνθυμοῦμαι ζωηρῶς ἀκόμη τὴν θανατηφόρον πληγὴν, τὴν ὁποίαν κατέφερες ἐπὶ τῆς κεφαλῆς του, καθ' ἣν στιγμὴν ἠτοιμάζετο νὰ σε κτυπήσῃ διὰ τῶν κεράτων του.

— Λοιπὸν, ἀνέκραξεν ὁ Ἑρρίκος συγκινηθεὶς ἐκ τοιαύτης ἀνακνήσεως, σ' ἔωσα τότε διὰ νὰ σε χάσω τῶρα!

— Ἀλλ' αἱ προτάσεις σου μὲ τρομάζουσι, φίλε μου. Τὸ νὰ φύγω ἀπὸ τὴν οἰκίαν τοῦ πατρός μου εἶνε τὸ ἴδιον ὡς νὰ διεκηρύττον δημοσίᾳ τὸ παράπτωμά μου!

— Τότε λοιπὸν ἀμφιβάλλεις περὶ τοῦ ἔρωτός μου, Ἀγνή.

— Ὅχι, ἔχω πλήρη πεποίθησιν εἰς σέ, ἀπήντησεν ἡ νέα, προσήλωσεν ἐπ' αὐτοῦ βλέμμα πλήρες τρυφεροῦ ἔρωτος· εἶμαι βεβιαία περὶ τοῦ πρὸς ἐμὲ ἔρωτός σου. Μήπως ἐσκέρθην ποτὲ νὰ σ' ἐρωτήσω περὶ τῶν μυστηρίων, τὰ ὁποῖα σὲ περικυκλοῦσι; Δὲν ἤξεύρω οὔτε τὸ ὄνομα τῆς οἰκογενείας σου, οὔτε ποῖαν θέσιν κατέχεις εἰς τὴν αὐλήν. Γνωρίζω μόνον ὅτι ὀνομάζεται Ἑρρίκος, ὅτι σὲ ἀγαπῶ καὶ τίποτε περιστότερον.

— Ἔτο βεβιαία, Ἀγνή, ὅτι αὐτὰ τὰ μυστικά, τὰ ὁποῖα κρύπτω ἀπὸ ἐσὲ ἀξιοῦσι τὸν πρὸς σέ ἔρωτά μου. Εἶμαι βέβαιος ὅτι δὲν με ἀγαπᾷς οὔτε διὰ τοὺς τίτλους μου, οὔτε διὰ τὰ πλούτη μου. Θέλω νὰ φαίνομαι πτωχὸς καὶ ἀφανής, διότι ἔχω τὴν ἰδέαν ὅτι δι' αὐτὸ καὶ μόνον ἀγαπῶμαι.

— Καὶ λέγεις τὴν ἀλήθειαν, Ἑρρίκε. Γεννηθεῖσα μεταξὺ βαναύτων καὶ ἀγενῶν ἀνθρώπων, ἀγαπῶ ν' ἀκούω τοὺς γλυκεῖς καὶ τρυφεροὺς σου λόγους οὔσα δὲ ἀδύνατος, ἀγαπῶ μέχρι μανίας νὰ βλέπω γενναίους ἀνθρώπους. Καὶ δι' αὐτὸ ἀφιέρωσα εἰς σέ ὅλην τὴν καρδίαν μου, διότι ἠννόησα τὴν καρδίαν σου γενναίαν καὶ εὐγενῆ. Σὲ ἀγαπῶ, διότι ἔχεις καρδίαν ἀγνήν καὶ ἀδύλον καὶ πνεῦμα διαυγές καὶ ὀξύ· δὲν ὀμοιάζεις πρὸς τὸν βλάκα βασιλέα μας, τὸν ὁποῖον μισῶ καὶ βδελύσσομαι.

Τὸ πρόσωπον τοῦ νέου συνωφρῶθη παραδόξως καὶ νέφος τι διήλθεν ἐκ τοῦ μετώπου του.

— Ἀγνή, εἶπεν ὁ Ἑρρίκος διὰ φωνῆς ἠλλοιωμένης καὶ εὐσταθοῦς, ἐνώπιόν μου δὲν θέλω νὰ ὀμιλῆς ποτὲ κατὰ τοῦ βασιλέως· ἂν ἦνε ἀδυνατοῦ χαρακτηῖρος, ἢ ἂν ἦνε βλάξ, τοῦτο προέρχεται, διότι εἶνε ἀγαθῆς ψυχῆς ἀνθρώπος· ὀμοιάζει πρὸς τὸν λέοντα, ὁ ὁποῖος κοιμάται ἀμέριμος ἐν τῷ μέσῳ τῶν ἐρήμων.

— Το αὐστηρὸν ὕρος σου μὲ τρομάζει σήμερον, φίλε μου! εἶπεν ἡ νέα ἐκπλαγεῖσα ἐκ τοῦ τόνου τῆς φωνῆς του.

— Ἄλλως τε, ἐξηκολούθησε χωρὶς νὰ προσέξῃ εἰς τὴν παρατήρησιν ταύτην, ὁ βασιλεὺς ὡς οἰκογενειάρχης εἶνε πολὺ δυστυχῆς καὶ πρέπει νὰ τον λυπησῃ. Ρίπτε ἐνίστε ἐν δάκρυ ὑπὲρ αὐτοῦ, Ἀγνή, καὶ μὴ τον βδελύττεσαι, ὡς εἶπες, ἀλλ' οἰκτεῖρον μάλλον αὐτόν.

Ταραχθεῖσα ἐκ τῶν ἐπιπλήξεων τούτων τοῦ ἔραστου τῆς, ἡ θυγάτηρ τοῦ βυρσοδέψου προσέβησεν ν' ἀλλάξῃ ὀμιλίαν.

— Νομίζεις, Ἑρρίκε, ὑπέλαβε προσποιουμένη ἀδικοφάνειαν, ὅτι, χωρὶς νὰ τὸ καταλάβῃς, ἤγαιες πρὸ ὀλίγου μέρος τοῦ παραπετάματος, τὸ ὁποῖον καλύπτει τὸν μυστηριώδη βίον σου.

— Τί θέλεις νὰ εἴπῃς μὲ αὐτό; ἠρώτησεν ὁ Ἑρρίκος.

— Ὅτι ἀγαπᾷς πολὺ τὸν βασιλέα καὶ ὅτι ἀναμφιβόλως θὰ ἦσαι καὶ σὺ εἰς ἐκ τῶν αὐλικῶν του. Παρατήρησόν με καλῶς καὶ ὀμολόγησον τὴν ἀλήθειαν· δὲν ἔχω κατὰ τὴν στιγμὴν ταύτην τὸ ὕρος μαγίσσης;

— Ὅχι, Ἀγνή, ἀπήντησεν ὁ Ἑρρίκος,

δὲν εἶμαι ὑπὸ τὰς διαταγὰς οὐδενός. Ἄ! ὄχι, ἀπατώμι. ὑπέλαβεν, ἀσπασθεὶς τὸ μέτωπον τῆς Ἀγνῆς. εἶμαι ὑπὸ τὰς διαταγὰς μιᾶς γυναικῆς, ἀλλ' ὄχι ποτὲ ἀνδρός.

— Δυσηρητήθης ἐναντίον μου, διότι σοὶ εἶπον ἐλευθέρως τὴν ἰδέαν μου; ἠρώτησεν ἡ νέα μετὰ παιδικῆς ἀφελείας.

— Καὶ πόθεν ἠννόησες ὅτι δυσηρητήθην, ἀγγελέ μου; ἀπήντησε μειδιῶν ὁ Ἑρρίκος.

— Ἐκ τῆς οὐλῆς ταύτης, τὴν ὁποίαν ἔχεις ἀνωθεν τῆς ὀφρύος σου, καὶ ἡ ὁποία σοὶ ἐμεινεν ἀπὸ τῆς μετὰ τοῦ ταύρου μονομαχίας σου, ὑπέλαβεν ἡ Ἀγνή. Ἐπειδὴ, ὡς γνωρίζεις, τίποτε δὲν εἴμπορεῖ νὰ διαφύγῃ γυναικὸς προκειμένου περὶ τοῦ ἔραστου τῆς, παρετήρησα ὅτι, ὡς αἰσθάνεσαι λύπην τινὰ ἢ ἀνησυχίαν, ἡ οὐλὴ αὕτη συστέλλεται καὶ γίνεται ἐρυθρὰ.

— Διαβουλε! ἀνέκραξε γελῶν ὁ Ἑρρίκος, λοιπὸν ἡ οὐλὴ αὕτη μ' ἐπρόδωκε. Πολὺ καλὰ! τὸ ὀμολογῶ, ἀγαπῶ τὸν βασιλέα. Τί περισσώτερον θέλεις; Πρέπει νὰ συγχωρήσῃς τὴν ἀδυναμίαν μου ταύτην· ὑπάρχουσιν ὅμως πολλοὶ ἀνθρώποι, οἱ ὁποῖοι δὲν τὸν ἀγαπῶσιν.

— ὦ! ναι, πολλοὶ, προσέθηκεν ἀραλῶς ἡ Ἀγνή.

— Καὶ ἔχω πεποίθησιν ὅτι ἂν τον ἐγνωρίζεις, θὰ τὸν ἠγάπας ὅπως κ' ἐμέ.

— ὦ! αὐτὸ δὲν το παραδέχομαι, ἀγαπητέ μου.

Ὁ Ἑρρίκος ἔλαβεν ἐκ τῆς χειρὸς τὴν Ἀγνήν.

— Ἀκουσον, Ἀγνή, τῆ εἶπε. Θέλεις ἡ οὐλὴ αὕτη, ἡ ὁποία ἐπρόδωκε τὸ μυστικόν μου, νὰ μὴ συσταλῇ πλέον οὔτε νὰ κοκκινήσῃ; Θέλεις νὰ μὴ ἔχω εἰς τὸ μέλλον οὔτε λύπην οὔτε ἀνησυχίαν; Ἐλθέ μετ' ἐμοῦ νὰ κατοικήσῃς εἰς ἕνα παραδεισον, τὸν ὁποῖον ἠτοίμασα δι' ἐσέ. Ἐκεῖ τοῦλάχιστον δὲν θὰ σε ἀκούσω ποτὲ νὰ προσβάλλῃς ἐκείνους, τοὺς ὁποῖους ἐγὼ ἀγαπῶ.

— Ἀλλὰ πῶς νὰ ἐγκαταλείψω τὸν πατέρα μου, ὁ ὁποῖος πάντοτε ὑπῆρξε δι' ἐμὲ τόσῳ ἀγαθός.

— Προτιμᾷς λοιπὸν νὰ σοὶ ἀφαιρέσω τὸ τέκνον μας, τὸ ὁποῖον δὲν θὰ εἴμπορῆσῃς πολὺν καιρὸν νὰ κρύψῃς ἐδῶ μέσα;

— Νὰ ζήσω μακρὰν τοῦ ἀγγέλου τούτου! Νὰ μὴ ἀκούω τὴν νύκτα τὴν ἡρεμὴν πνοὴν του, καὶ μὴ βλέπω τοὺς ὠραίους καὶ γλυκεῖς ὀφθαλμούς του! Νὰ στερηθῶ τῶν ἀγγελικῶν του μειδιαμάτων, νὰ μὴ ἀκούω τὰς ἀνάρθρους λέξεις του, αἱ ὁποῖαι πληροῦσι χαρὰς τὴν καρδίαν μου! Νὰ ζήσω μακρὰν τοῦ ἀγγέλου τούτου, ὦ! δι' ἐμὲ θὰ ἦτο ὁ θάνατός μου.

— Ναι, θ' ἀπέθνησκες, τὸ ἐννοῶ! ὑπέλαβεν ὁ Ἑρρίκος μετὰ τόνου ἐπιτακτικῶν, ἀσυνήθους διὰ τὸν χαρακτηῖρά του, ἐνῶ ἐπὶ τοῦ προσώπου του ἀπεικονίζετο ἔκφρασις τις ὑπερτάτης θελήσεως. Δὲν θὰ μιμηθῶ τοὺς ἀγρίους ἐκείνους ἀνθρώπους, οἱ ὁποῖοι κόπτουσι τὸ δένδρον διὰ νὰ δρέψωσι τοὺς καρπούς του. Θὰ παραλα-

θης τὸ τέκνον μας καὶ θὰ μὲ ἀκολουθήσῃς. Ἔνε ἀνάγκη, Ἄγνη! τὸ θέλω.

Τὸ μεγαλεῖον, τὸ ὅποσον κατ' ἐκείνην τὴν στιγμὴν ἐξέφραζον οἱ μεγάλοι καὶ μέλανες ὀφθαλμοὶ του, καὶ ἡ ὠχρότης τοῦ προσώπου του προῦξένησαν εἰς τὴν νεκρὰν γυναῖκα, εἰθημένην νὰ βλέπῃ αὐτὸν εὐπειθῆ καὶ ἀφωσιωμένον εἰς αὐτὴν, βαθυτάτην ἐντύπωσιν, καὶ ἠννόησε πάραυτα ὅτι ἡ φωνὴ ἐκείνη τοῦ προωρισμένη ἴνα διατάσῃ. "Ὅθεν, αἰσθανθεῖσα ἐαυτὴν ἠθικῶς ἠττημένην, ἠτοιμάζετο νὰ ὑποκύψῃ εἰς τὴν θέλησιν τοῦ ἐραστοῦ της, ὅτε βήματα βραδέα ἀντήχησαν εἰς τὸ παρακείμενον δωμάτιον.

Ἡ νέα ἔβαλε κραυγὴν καὶ ἠγέρθη πάραυτα ἔντρομος.

"Ἐπεται συνέχεια.

Σ.*

ΔΑΜΠΡΟΥ ΕΝΓΛΑΗ

ΦΛΩΡΕΝΤΙΝΑΙ ΑΝΑΜΝΗΣΕΙΣ
1878

POZINA Η ΑΝΘΟΠΩΛΙΣ

[Συνέχεια]

Ἐκ διαλειμμάτων ἐφαίνοντο προσερχόμενοι νέοι ἢ ἄνδρες καὶ, κατόπιν ἀνταλλαγῆς λέξεων τινων πρὸς τὰς γυναῖκας, ἀπεχώρουν συνοδευόμενοι ὑπ' αὐτῶν.

Εἰς τὴν δύο μετὰ αὐτῶν ἐπλησίασαν καὶ πρὸς ἐκείνην, ἥτις ἐπασχολεῖ ἡμᾶς καὶ τὸν ἡμέτερον Λουκιανόν, ἀλλ' ἠναγκάσθησαν ν' ἀποχωρήσωσι ταχέως, διότι αὐτῇ, καταβιάσασα τὸν πέπλον, ἀπέφυγεν ἐπιμελῶς πᾶσαν συνάντησιν.

Μετὰ τινα λεπτὰ ἡ στοὰ ἐκενώθη καθ' ὀλοκληρίαν, ἔμεινε δὲ καὶ πάλιν ἡ νέα μόνη. Ἡ ἐρομῖα τοῦ μέρους, φαίνεται, τὴν ἐφόβισεν. Ἐστράφη, ρίπτουσα περὶ ἐαυτὴν βλέμματα περίτρομα, ἀφοῦ δὲ ἔκαμε βήματα τινα μετὰ δισταγμοῦ, ἐκάθησε κατὰ σκοπὸν πρὸ τῆς ἀγούσης εἰς τὸ μουσεῖον τῶν Uffici θύρας. Ὁ Λουκιανὸς ἐνόμισεν ἤδη ὅτι ἦτο καιρὸς νὰ πλησιάσῃ αὐτὴν ἐκ νέου, διότι, λίαν πιθανῶς ἡ κόρη, μένουσα ἐκεῖ, θὰ ἐξετίθετο εἰς κινδύνους.

Ὁ κρότος τῶν βημάτων του, ἀνησυχῆσας αὐτὴν, τὴν ἠνάγκασε νὰ ἐγειρῇ τὴν κεφαλὴν, ἐπειδὴ δὲ ἴσως δὲν ἀνεγνώρισεν αὐτὸν βαδίζοντα ἐν τῇ σκιᾷ προσεπάθησε νὰ κρυβῆ μᾶλλον εἰς τὸ διάκενον τῆς θύρας, ὅπως ἀποφύγῃ τὰ βλέμματά του.

Ὁ νέος κατηθύνθη πρὸς αὐτὴν, πλησιάζας δὲ ἔστη ἐνώπιόν της.

Ἡ νεῦν ἐφάνη φοβηθεῖσα καὶ ἤγειρε πρὸς αὐτὸν τὸ περιδεδῆ βλέμμα της, ἐξ οὗ ἦτο ἔτοιμον νὰ ρεύσῃ δάκρυ, ἐν τῷ ὀπίωφ ἀντηνακλῆτο ἀκτίς τοῦ πρὸς τὴν γωνίαν φανοῦ τοῦ φωταερίου.

— Μὴ φοβῆσθε, δεσποινίς, τῇ εἶπε, διότι βλέπετε φίλον.

— Ἄ, κύριε! σεῖς εἰσθε πάλιν; ὑπέλαβε δειλῶς, συλλογισθεῖσα βεβαίως ὅτι ἡ ἐπιμονὴ αὐτῆ τοῦ Λουκιανοῦ εἰς τὸ νὰ

τὴν παρακολουθῆ δὲν ἦτο καλὸν δι' αὐτὴν σημεῖον.

Ἐκείνη μάλιστα τὸ πάλιν ἀρκετὰ σφῶς ἐφαίνετο δικαιολογοῦν τὴν ὑπόνοιαν ταύτην, ὅπερ ἀληθῶς ἐσκέφθη καὶ ὁ Λουκιανός. Διό :

— Ἴσως, ἢ μᾶλλον βεβαίως, θὰ σὰς ἐκπλήττῃ ἡ ἐπιμονὴ μου αὐτῇ, τῇ εἶπεν, ἀλλ' ὀλίγαι λέξεις θὰ μὲ δικαιολογήσωσι, πιστεύω, ἐνώπιόν σας.

Ἡ νεκρὰ κόρη παρετήρει αὐτὸν μετὰ περιεργίας.

— Μὲ εἴχετε εἶπει πρὸ ὀλίγου, ἐξηκολούθησεν ὁ νέος, ὅτι εἰσθε μόνη, ἄνευ τινὸς γνωρίμου ἐν Φλωρεντίᾳ. Ἀπερρίψατε τὴν συνδρομὴν, ἣν σὰς προσεφέρομεν πρὸ μικροῦ, χωρὶς νὰ καταμετρήσετε ἀκριβῶς τὸν κίνδυνον, εἰς ὃν ἐξετίθεσθε. Δὲν θέλω, οὐδὲ δικαιοῦμαι, νὰ ἐξετάσω τοὺς λόγους, διὰ τοὺς ὁποίους ἐκάμετε τοῦτο. Ἴσως θὰ εἰσθε ὑπερήφανος, καὶ ἡ ὑπερηφάνια σας, ἡ ἀξιοπρέπεια σας σὰς ἠνάγκασε ν' ἀπορριψέτε ὅ,τι σὰς προσέφερον δύο ἄνθρωποι καλοὶ, πιστεύσατέ με! Ἴσως ἄλλη τις σκέψις, ὀρθῆ πιθανῶς, ἀλλὰ σκληρὰ καὶ ἀδικος, πλὴν ἀδιάφορον. Τώρα τί σκέπτεσθε νὰ κάμετε; Εἶμαι ὀλίγον παραδόξος ἄνθρωπος, ἀλλὰ, τοιοῦτος ἀκριβῶς ὢν, σὰς κάμνω τὴν ἐρώτησιν ταύτην.

Ἡ νεῦν ἐπίωπα, ἀλλ' ἤκουε μετὰ προσοχῆς, ἐνῶ τὸ θάρος καὶ ἡ πρὸς τὸν λαλοῦντα αὐτῇ ἐμπιστοσύνη ἐφαίνοντο αὐξάνόμενα.

— Ὅθι μείνετε ἐδῶ; ἐξηκολούθησεν ὁ Λουκιανός. Ἀλλὰ δὲν ἠξέυρετε λοιπόν, ἀτυχῆς πλᾶσμα, ὅτι δὲν θὰ σὰς ἐπιτραπῇ. Ἡ ἡσυχία καὶ ἀσφάλεια, βλέπετε, τῶν ἐντίμων πολιτῶν ἀπαιτεῖ, ὥστε νὰ μὴ δύναται μία κόρη ἀπροστάτευτος νὰ εὑρῇ ἄσυλον οὐδ' ὑπὸ τὴν στοᾶν ταύτην. Μετ' ὀλίγον θὰ ἴδῃς προσερχομένους ἀστυνομικούς κλητῆρας, οἵτινες θὰ σὲ παραλάβουν ἐντεῦθεν, μεθ' ὅλας τὰς διαμαρτυρήσεις σου. Ὅθι σὲ ἐκλάβουν, ἴσως, χωρὶς νὰ ἔχουν πολὺ ἄδικον, ὡς ἐν τῶν ἀπολωλότων ἐκείνων πλασμάτων, τὰ ὅποια εἶδες πρὸ ὀλίγου περιπατοῦντα ἐδῶ, ἄτινα, ὡς σκιαί, ἐξηφανίσθησαν πορευόμενα νὰ ριφθῶσιν εἰς τὰς ἀγκάλας τῆς ἀκολασίας καὶ τῆς ἀμαρτίας, ἥτις, ὡς τέλος, δάκρυκ, μεταμέλειαν καὶ ἀγωνίαν μόνον ἔχει.

Τοὺς λόγους τούτους ἀκούσασα ἡ ξανθὴ ἰταλὶς προφανῶς ἐταράχθη.

— Ἡξέυρετε τί εἶναι ἐδῶ; . . . τί γίνεται καθ' ἑκάστην σχεδὸν τοιαύτην ὥραν; . . . Ἀνθρωπεμπορία πλήρης . . . ἐνοικιάζονται ἀνθρώπινα πλάσματα . . . αἱ πατάταις, ὡς τὰς ὀνόμασαν, καὶ ἐγὼ δὲν ἠξέυρω διατί, αἱ κύριοι Φλωρεντινοί.

Ἡ φωνὴ τοῦ νέου λέγοντος ταῦτα, κατείχετο ὑπὸ παραδόξου συγκινήσεως.

— Θέλεις, ἐξηκολούθησεν ὁ νέος, νὰ υποθέτωσιν ὅτι δὲν εὔρες ἐνοίκιον καὶ νὰ σὲ ὀδηγήσωσιν εἰς τὴν ἀστυνομίαν; Ἴσως τοῖς φανῇ παραδόξον, πῶς νέα τὸσον κομψή, τὸσον χαρίεσσα, ὡραία ὅσον καὶ τρυφερά, ἔμεινε χωρὶς ἐνοικίου. Ὅθι κατακρίνωσι πιθανῶς τοὺς ἐκδεδιτημένους τῶν Φλωρεντινῶν ἐπὶ ἀκαλαίσθησιν καὶ ὡς μὴ

γνωρίζοντας νὰ ἐκτιμῶσι τὴν ἀξίαν τῶν ὡραίων πραγμάτων, ἀλλὰ τοῦτο δὲν θὰ τοὺς ἐμποδίσῃ νὰ σὲ φέρωσιν εἰς τὴν Ἀστυνομίαν, ὅπου, ἔως ἀπαδειχθῇ τις καὶ ποία εἶσαι, θὰ ὑποστῆς μαρτύρια ὀλοκληρὰ, βασάνους τῆς κολάσεως, βλέπουσα τὴν τιμὴν σου διαμρισθητομένην, τὴν ἀρετὴν σου ὑβρίζομένην. . . . Εἶναι σκληρόν, εἶναι φοβερόν, ἀλλὰ θὰ συμβῇ ἀπαρραλλάκτως, ὅπως σοὶ τὸ λέγω. Εἶπον.

— ὦ κύριε! κύριε! ἀνέκραξεν ἡ νέα κόρη, εἰς τὴν ἡ εἰκὼν αὐτῆ τῶν δυστυχημάτων καὶ περιπετειῶν διήγειρεν ἀπερίγραπτον φρίκην. Τί μὲ συμβουλευέτε νὰ πράξω; προσέθηκε συμπλέκουσα τὰς χεῖρας.

— Τοῦτο καὶ ἐγὼ ἀκριβῶς σκέπτομαι. Τὸ μέσον εἶναι ἀπλούστατον, ἀλλὰ δισταζὼ νὰ τὸ προτείνω.

— Λέγετε, λέγετε, ποῖον; ὑπέλαθεν ἡ νέα παρατηροῦσα εἰς τὰ περίξ, ὡτεῖ ἀπαντες οἱ κίνδυνοι, οὗς παρέστησεν αὐτῇ ὁ Λουκιανός τὸσον ζωηρῶς, ἐπλησίαζον, τὴν περιέσφιγγον, τὴν ἐπινοῖον.

— Ἀπλούστατον νὰ . . . μὲ ἀκολουθήσετε.

Εἰς τὴν ξηρὰν ταύτην ἀπόκρισιν ἡ νέα ἀπώλεσε τὴν προτέραν ὀρυμνὴν καὶ ἐμπιστοσύνην. Τῇ ἐφάνη ὅτι καὶ νέος κίνδυνος, βέβαιος αὐτὸς καὶ προφανῆς, παρίστατο ἐνώπιόν της.

— Ἀλλὰ, κύριε. . . ἐφέλλισε, ρίπτουσα βλέμμα ἀμφιβολίας καὶ δισταγμοῦ πρὸς τὸν Λουκιανόν, ὅστις ἐμειδία ἤδη μειδιάμα ἀόριστον.

— Σοὶ ὠμίλησα καθαρῶτατα, νομίζω, κόρη μου. Εἰς σὲ ἐναπόκειται πλέον ν' ἀποφασίσῃς, διότι δὲν θὰ ἔχῃς, πιστεύω, τὴν ἀπαίτησιν νὰ σε παραλάβω διὰ τῆς βίας.

Ἡ κόρη ἐφαίνετο δισταζούσα ἔτι.

— Ἐρχεταί ἡ ὄχι; ἠρώτησεν αὐτὴν ὁ Λουκιανός ἀποτόμως ἤδη καὶ ἀνυπομονῶν.

Ἡ ἰταλὶς ἴσως θὰ ὑπεχώρει ἀμέσως, ἀλλὰ τὴν πρὸς τοῦτο διαθέσιν ἀνέκοψε τὸ ἀπότομον τοῦ Λουκιανοῦ, καὶ ἔμεινε ἔτι ἀμφίροπος.

— Λοιπόν; ἠρώτησεν ἐκ νέου ὁ Λουκιανός.

— Ἄ, κύριε, κύριε! ἐὰν ἐγνωρίζετε τί συμβαίνει τὴν στιγμὴν ταύτην ἐν ἐμοί! Λυπηθῆτέ με!

— Ἀλλὰ, διάβολε! τί κάμνω τὴν ὥραν τώρα;

— Κύριε! ἡ ἀγγελὸς εἰσθε ἡ δαίμων, ἐνδυθεὶς μορφὴν ἀγγέλου, ὑπέλαθεν ἡ νέα μετὰ τινα σκέψιν. Ἀπεφάσισα! Κάλλιον μεθ' ὑμῶν, καίτοι οὐχὶ μετὰ πολλῆς ἐμπιστοσύνης, σὰς τὸ λέγω εἰλικρινῶς καὶ ἐλευθέρως, ἢ ἐν τῇ ἀστυνομίᾳ με τοὺς φοβεροὺς ἐκείνους ἐξευτελισμοὺς. Μεθ' ὅλας τὰς περὶ ὑμῶν δικαίας ἀμφιβολίας, προτιμῶ νὰ πιστεύω ὅτι εἰσθε ἀγαθὸς ἄνθρωπος. Ἀφοσιῶμαι εἰς ὑμᾶς, λέγετε τί πρόκειται νὰ πράξω.

— Δόξαι σοὶ ὁ Θεός! ἀνέκραξεν ὁ Λουκιανός ἀνακουφισόμενος. Λάβετε τὸν βραχίονά μου.

Ἡ νέα ἐπέραςε τὸν τρέμοντα βραχίονά της εἰς τὸν τοῦ Λουκιανοῦ.

— Ἄγωμεν, εἶπεν οὗτος.

— Καὶ διασχίσαντες οὕτω τὴν «Piazza della Signoria» εἰσῆλθον μετὰ τινὰ βήματα εἰς τὴν ὁδὸν «Porta Rossa».

Δ'

Κατόπιν στιγμῶν τινῶν, ὁ νέος ἔστη πρὸ τῆς θύρας γωνιαίας οἰκίας ἐγούσης τὴν εἰσοδὸν ἐν τῇ ὁδῷ «Pelliceria», διατεμνύουσα τὴν ὁδὸν «Porta Rossa».

— Τί θὰ κάμωμεν ἐδῶ, κύριε; ἠρώτησεν ἡ νεανίς, ἐξετάζουσα τὸ ἐξωτερικὸν τῆς οἰκίας.

— Εἶνε ἡ κατοικία μου, ἀπεκρίθη ὁ Λουκιανός, σύρας τὸ κομβίον τοῦ κώδωνος.

— Ἄ! ἡ κατοικία σας... ὑπέλαβεν ἡ ἰταλίς μετὰ τινος δειλίας.

Ἡ θύρα μετ' ὀλίγων ἠνεφέγη, γυνὴ δέ τις, παρήλικος ἤδη, ἐφάνη εἰς τὴν κορυφὴν τῆς κλίμακος, κρατοῦσα λύχνον.

— Νομίζω, κυρία, εἶπε πρὸς αὐτὴν ὁ νέος, ἅμα εἰσελθὼν, ὅτι πλησίον τοῦωματίου μου ὑπάρχει ἐν τοιοῦτον κενόν.

— Δηλαδή... ὑπάρχει... ὑπῆρχεν... ἐτραύλισεν ἡ οἰκοδέσποινα, παρατηροῦσα ἐναλλάξ τὸν Λουκιανὸν καὶ τὴν ἰταλίδα, ἣτις κατεβίβασε τὴν κεφαλὴν, ἐνῶ ἐλαφρὸν ἐρώτημα ἐχρωμάτιζε τὰς παρειάς τῆς.

— Δηλαδή ὑπάρχει, ὑπέλαβεν ὁ Λουκιανός μειδιῶν, καὶ θὰ τὸ δώσετε εἰς τὴν δεσποινίδα ἐδῶ. Μ' ἐννοεῖτε.

— Ναί, κύριε Λουκιανέ, ἀλλά...

— Δὲν ἔχει ἀλλά... Ἐὰν ἦτο φοβερὸν νὰ μὴ δύναται τις νὰ εὕρῃ οἰκημα ἐν Φλωρεντία, ὅπως διέβη τὴν νύκτα του.

— Ἐὰ μείνῃ πολλὰς ἡμέρας ἡ δεσποινίς; ἠρώτησεν ἡ οἰκοδέσποινα, ὑποχωροῦσά πως.

— Ὅσον θέλει καὶ ἔχει ἀνάγκην, ὑπέλαβεν ὁ Λουκιανός. Εἶνε ξένη... Σὰς προπληρώνει μάλιστα τὸ ἐνοίκιον μιᾶς ἐβδομάδος, ἂν ἀγαπάτε.

— Ὅσον δι' αὐτὸ εἶνε περιττόν, ἀρκεῖ ὅτι μὰς τὴν συνιστᾷ ὁ κύριος Λουκιανός.

— Τέλος πάντων!... Εὐχαριστῶ, κυρία μου. Ἐμπρός, δεσποινίς, ἀναβῆτε.

Ἡ νεανίς, κατὰ τὸ διάστημα τοῦ διαλόγου τούτου, δεκάκις ὠχρίασε καὶ ἠρυθρίασεν ἐναλλάξ, διότι ἐνόησε τὸ αἷτιον τῶν διαταγμῶν τῆς οἰκοδεσποίνης, ἀλλ' ἔμεινε σιωπῶσα. Σχεδὸν μετενόησεν ἀκολουθήσασα τὸν νέον, καὶ πολλάκις τῇ ἐπῆλθε κατὰ νοῦν νὰ τὸν ἀφήσῃ καὶ νὰ φύγῃ, ἀλλ' ἡ ἰδέα μεγαλειτέρων κινδύνων, ὁ φόβος τῆς παντελοῦς περὶ αὐτὴν ἐρημίας τὴν ἀνεχαίτισεν.

Ἐνῶ ἀνῆρχετο τὴν κλίμακα, προπορευομένης τῆς ξανθῆς ἰταλίδος καὶ ἀκολουθοῦντος τοῦ Λουκιανοῦ, οὗτος ἠσθάνθη τὸ φόρημα τοῦ συρόμενον ἐκ τῶν ὀπισθεν, στραφεὶς δὲ εἶδε τὴν οἰκοδέσποιναν, ἔχουσαν τὸν δάκτυλον εἰς τὸ στόμα καὶ παραγγέλλουσαν αὐτῷ σιωπῆν.

— Κάτι θὰ σὰς εἶπω ἰδιαιτέρως, κύριε Λουκιανέ, εἶπεν αὐτῷ ταπεινῇ τῇ φωνῇ.

— Πολὺ καλὰ, ὑπέλαβεν ὁ Λουκιανός διὰ τοῦ αὐτοῦ τρόπου.

Διῆλθον οὕτω μικρὰν αἴθουσαν χρησιμεύουσαν ὡς ἐστιατήριον.

— Ἰδοὺ τὸ δωμάτιόν σας, δεσποινίς, εἶπεν ὁ νέος, ὀδηγῶν αὐτὴν εἰς μικρὸν κομψότατον οἰκημα, κείμενον παρὰ τὴν μικρὰν αἴθουσαν. Ἀλλά, τί διάβολο! δὲν θὰ μάθω τὸ ὄνομά σας, ἐπὶ τέλους, καὶ θὰ ἀπευθύνωμαι πρὸς ὑμᾶς μόνον μετὰ τὸ δεσποινίς;

— Διατί ὄχι, κύριε;

— Λοιπὸν;...

— Ὅνομαζομαι, Ροζίνα.

— Ροζίνα! νόστιμον ὄνομα, μὰ τὸν Θεόν! ὑπέλαβεν ὁ νέος, βλέπων ἀτενῶς τὴν ἰταλίδα καὶ φιλικῶς. Λοιπὸν, Ροζίνα, σὰς ἀρέσκει τὸ δωμάτιόν σας;... Ἡξεύρετε, εἰμεθα γείτονες... Φέρετέ την, κυρία, προσέθηκεν ἀποτεινόμενος πρὸς τὴν οἰκοδέσποιναν, ὅτι τῇ ἀναγκαιοῖ. Αὐριον, κόρη μου, ἐὰν θέλῃς τι, δὲν ἔχεις νὰ κάμῃς ἄλλο παρὰ νὰ κρούσῃς τὸν κώδωνα, καὶ ἡ κυρία θὰ σοὶ φέρῃ ὅτι ἀγαπᾷς. Ἐκτὸς πλέον, ἂν ἐπιθυμῇς νὰ μοῦ κάμῃς τὴν τιμὴν νὰ πάρῃς τὸ πρόγευμά σου μαζὶ μου.

— ὦ, κύριε!...

— Ἄς λείπουν, παρκαλῶ, αἱ εὐχαριστήσεις... Ἀληθινά! σοὶ ἀρέσκουν τὰ μυρωδικά; Ἐγὼ τρελλαίνομαι δι' αὐτά. Ἐγὼ μέσῃ εἶνα σωρόν, τὰ ὅποια ἠγόρασα ἀκριβῶς σήμερον. Τὰ ἀγαπῶ πολὺ, ἀλλὰ προτιμῶ τὴν εὐωδίαν των, ὅταν αὐτὴ προέρχεται ἀπὸ ἄνθη, ὡς σύ, εἶπεν ὁ Λουκιανός μειδιῶν μετὰ τινος χαριεντισμοῦ. Ἐὰ σοὶ τὰ στείλω τώρα μετὰ τὴν κυρίαν, ὥστε αὐριον νὰ βάλῃς ὅσον θέλεις.

Ἡ νέα, ἀκούσασα ταῦτα, ἔρριψε πρὸς τὸν Λουκιανὸν βλέμμα ἐνῶ ἐζωγραφίζοντο ὄλοι οἱ φόβοι καὶ αἱ ὑπόνοιαι, ἃς πρότερον εἶχε συλλαβῆ περὶ τῆς πρὸς αὐτὴν παραδόξου συμπεριφορᾶς τοῦ Λουκιανοῦ.

— Καὶ τώρα, ἐπειδὴ εἰσαὶ κατὰ κόπος, σὲ ἀφίνω νὰ ἡσυχάσῃς. Καλὴν νύκτα, Ροζίνα! αὐριον.

Καὶ ὁ Λουκιανός παραλαβὼν τὴν οἰκοδέσποιναν, ἐξῆλθε τοῦωματίου τῆς νέας.

— Τί θέλετε νὰ μοῦ εἰπῆτε, κυρία; ἠρώτησεν αὐτὴν.

— Ἄς ὑπάγωμεν εἰς τὸ δωμάτιόν σας, καὶ σὰς τὸ λέγω.

— Λοιπὸν ἐμπρός! ἔχετε νὰ μοῦ εἰπῆτε τίποτε σπουδαῖον; ἠρώτησεν αὐτὴν, ἅμα εἰσελθὼν.

— Ὅτι παρέβητε τὰς συμφωνίας, τὰς ὁποίας ἐκάμαμεν, ὅταν κατωκῆσατε ἐν ἀρχῇ εἰς τὴν οἰκίαν μου.

— Δηλαδή;... ἠρώτησεν ὁ Λουκιανός.

— Δηλαδή... ὅτι δὲν θὰ κάμετε ὅ,τι ἀπόψε...

— Ἦγουν;...

— Ἐγὼ, κύριε Λουκιανέ, δύο θυγατέρας εἰς ἡλικίαν γάμου, ἐπομένως τοιαῦτα παραδείγματα ἠδύναντο νὰ τὰς βλάψωσι πολὺ.

— Καὶ φρονεῖτε ὅτι ὑπάρχει κακὸν παραδειγμα εἰς τὴν ἐδῶ ἔλευσιν τῆς νέας;

— Τὰ φαινόμενα τοῦλάχιστον τοῦτο ἀποδεικνύουσι.

— Ἄλλ' οἱ ἀγαθοὶ καὶ φρόνιμοι ἄνθρωποι δὲν πρέπει νὰ κρίνωσιν ἐκ τῶν φαινο-

μένων, διότι τοῦτο γίνεται πολλάκις ἀφορμὴ νὰ λυπῶνται ἔπειτα μάτην. Ἀφήσατε τοὺς μοχθηροὺς νὰ σχηματίζωσι γνώμας ἐκ τῶν φαινομένων.

— Ναί, ἀλλά...

— Ποῦ ἠξεύρετε, ἐπὶ παραδείγματι, ἂν ἡ νέα αὕτη εἶναι συγγενῆς μου... ἀδελφὴ μου ἴσως; ἠρώτησεν ὁ Λουκιανός;

— Πλὴν τότε θὰ μοῦ τὸ ἐλέγετε ἐξ ἀρχῆς, ἀπεκρίθη ἡ οἰκοδέσποινα θορυβηθεῖσα.

— Καὶ ἂν δὲν σὰς τὸ εἶπον, ὅπως σὰς φέρω εἰς τὴν δύσκολον ταύτην θέσιν, διὰ νὰ γελᾶσω ὀλίγον μαζὶ σας.

— ὦ, κύριε!... Ἐπειτα ἡ εὐγενεία σας, κύριε, εἴσθε ἀπὸ τὴν Ἑλλάδα... ἐνῶ αὕτη... ἐψιθύρισε ἡ γυνὴ, μᾶλλον θορυβηθεῖσα. Πλὴν τούτου, σεὶ δὲν ἠξεύρατε ἕως πρὸ μιᾶς στιγμῆς οὐδὲ τὸ ὄνομά της...

— Ἡ εὐγενεία μου βέβαια, κυρία μου, ὑπέλαβεν ὁ Λουκιανός, εἶμαι ἀπὸ τὴν Ἑλλάδα, ἀλλὰ καὶ αὕτη δυνατόν νὰ εἶνε ἀπὸ τὸ ἴδιον μέρος. Ὅσον διὰ τὸ ὄνομα ὑπεκρίθη ὅτι δὲν τὸ ἠξεύρα, διὰ νὰ σὰς γελᾶσω εὐκολώτερον.

— Τότε λοιπὸν διατί με τυραννεῖτε τὴν ὥραν; ἀνέκραξεν ἡ οἰκοδέσποινα μετὰ τινος χαρᾶς.

— Μοῦ ἤρρεσκεν ν' ἀστεϊσθῶ ὀλίγον... Λοιπὸν διὰ νὰ τελειῶμεν, κυρία μου, δὲν εἶναι ἑλληνίς, πολὺ δὲ ὀλιγώτερον συγγενῆς μου. Ἀλλὰ τοῦτο δὲν σημαίνει ὅτι δὲν πρέπει νὰ τὴν περιποιηθῆτε ὡς νὰ εἶνε τοιαύτη. Ἀπὸ τὴν καλὴν σας καρδίαν ἀπαιτῶ νὰ μὴ τῇ δεῖξετε κἂν ὅτι ἐννοήσατε τὴν θέσιν τῆς. Περὶ τῆς ἀγαθότητος τοῦ κυρίου Κόρση δὲν ἀμφιβάλω... Εἶναι τόσο καλός!

Ἐπειτα συνέχεια.

ΛΑΜΠΡΟΣ ΕΝΥΑΛΗΣ

ΕΙΣ ΤΟ ΓΡΑΦΕΙΟΝ

ΤΩΝ ΕΚΛΕΚΤΩΝ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑΤΩΝ

πωλοῦνται τὰ ἐξῆς νεώτατα Γαλλικὰ Βιβλία, μετὰ τὰς αὐτὰς τιμὰς τῶν γαλλικῶν βιβλιοπωλείων, ἧτοι πρὸς φράγκα χρυσᾶ 3.50 ἕκαστος τόμος, ἐλευθ. ταχυδρομικῶν 3.80:

LE DOSSIER DU GÉNÉRAL BOUTANGER, par UN CURIEUX.

GISELLE RUBENS, par ERNEST DAUDET.

LES GIGOLOTS DE CES DAMES, par INAUTH...

L'EMPIRE D'ALLEMAGNE à VOL D'OISEAU, par E. BRAULT.

L'ART DE FAIRE SES 13 JOURS, par L. DIDIÈRE.

LES 36 FEMMES DE LA BALADE, par JEAN MALIC.

PORTRAITS D'AUJOURD'HUI, par ADOLPHE BACOT.

PORTRAITS D'HIER, par ADOLPHE RACOT.

LES FINESSES DE PINTEAU, par CHARLES LEROY, illustré.

LES FEMMES INQUIÉTANTES ET LES MARIS COMIQUES, par DANIEL DARC.

LES BILLETS BLEUS, par ÉMILE GOUDEAU, illustrations de Trock.

LA COUR DE L'EMPEREUR GUILLAUME, par ...

LA FRANCE ET L'ALLEMAGNE, par C. KOETTSCHEU, lieutenant-Colonel, ouvrage traduit avec l'autorisation de l'auteur, par ERNEST JAGLIÉ, professeur à l'École spéciale militaire de Saint-Cyr.

LES S'CRONGNIEUGNIEU DU COLONEL RAMOLLO, par CHARLES LEROY.